

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2020/C 19/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej . . .	1
--------------	---	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2020/C 19/02	Sprawa C-92/16: Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia no 1 de Fuenlabrada – Hiszpania) – Bankia SA/Henry-Rodolfo Rengifo Jiménez, Sheyla-Jeanneth Felix Caiza (Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuły 6 i 7 – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Zawarty w umowie warunek dotyczący natychmiastowej wymagalności kredytu hipotecznego – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pytanie identyczne z pytaniem, w przedmiocie którego Trybunał już wydał orzeczenie lub na które odpowiedź można jasno wyinterpretować z orzecznictwa – Stwierdzenie nieuczciwego charakteru warunku – Uprawnienia sądu krajowego w przypadku warunku uznanego za „nieuczciwy” – Zastąpienie nieuczciwego warunku w umowie przepisem prawa krajowego – Artykuł 53 §, regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pytanie oczywiście niedopuszczalne)	2
--------------	--	---

2020/C 19/03	Sprawa C-167/16: Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia no 2 de Santander – Hiszpania) - Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA/Fernando Quintano Ujeta, María Isabel Sánchez García (Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuły 6 i 7 – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Zawarty w umowie warunek dotyczący natychmiastowej wymagalności kredytu hipotecznego – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pytanie identyczne z pytaniem, w przedmiocie którego Trybunał już wydał orzeczenie lub na które odpowiedź można jasno wyinterpretować z orzecznictwa – Stwierdzenie nieuczciwego charakteru warunku – Uprawnienia sądu krajowego w przypadku warunku uznanego za „nieuczciwy” – Zastąpienie nieuczciwego warunku w umowie przepisem prawa krajowego – Artykuł 53 §, regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pytanie oczywiście niedopuszczalne)	3
2020/C 19/04	Sprawa C-486/16: Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia no 2 de Santander – Hiszpania) – Bankia SA/Alfredo Sánchez Martínez, Sandra Sánchez Triviño (Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuły 6 i 7 – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Zawarty w umowie warunek dotyczący natychmiastowej wymagalności kredytu hipotecznego – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pytanie identyczne z pytaniem, w przedmiocie którego Trybunał już wydał orzeczenie lub na które odpowiedź można jasno wyinterpretować z orzecznictwa – Stwierdzenie nieuczciwego charakteru warunku – Uprawnienia sądu krajowego w przypadku warunku uznanego za „nieuczciwy” – Zastąpienie nieuczciwego warunku w umowie przepisem prawa krajowego – Artykuł 53 §, regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pytanie oczywiście niedopuszczalne)	4
2020/C 19/05	Sprawa C-801/18: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 5 września 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil supérieur de la Sécurité sociale – Luksemburg) – EU/Caisse pour l’avenir des enfants (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Artykuł 45 TFUE – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 4 – Konwencja w sprawie zabezpieczenia społecznego zawarta między państwem członkowskim zatrudnienia a państwem trzecim – Świadczenia rodzinne – Stosowanie do pracownika przygranicznego niebędącego ani obywatelem, ani rezydentem jednego z państw będących stroną konwencji)	4
2020/C 19/06	Sprawa C-262/19: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 11 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polymeles Protodikeio Athinon – Grecja) – RM, SN/Agrotiki Trapeza Ellados (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pomoc państwa – Ustanowienie hipotek zabezpieczających kredyty bankowe udzielone rolnikom – Ustawodawstwo krajowe ustanawiające pułap kwoty, na jaką ustanawiane są hipoteki – Niewystarczające przedstawienie powodów, dla których sąd odsyłający powziął wątpliwości w kwestii wykładni prawa Unii – Oczywiście niedopuszczalność)	5
2020/C 19/07	Sprawa C-491/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Polska) w dniu 27 lipca 2018 r. – Mennica Wrocławska sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu	6
2020/C 19/08	Sprawa C-583/19 P P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 czerwca 2019 r. w sprawie T-273/18, Bernaldo de Quirós/Komisja, wniesione w dniu 30 lipca 2019 r. przez Belén Bernaldo de Quirós	6
2020/C 19/09	Sprawa C-612/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 czerwca 2019 r. w sprawie T-248/17 RENV, CC/Parlament, wniesione w dniu 14 sierpnia 2019 r. przez CC	7
2020/C 19/10	Sprawa C-655/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Julia (Rumunia) w dniu 30 sierpnia 2019 r. – LN/Administrația Județeană a Finanțelor Publice Sibiu, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov.	8
2020/C 19/11	Sprawa C-709/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 25 września 2019 r. – Vereniging van Effectenbezitters/BP plc	9
2020/C 19/12	Sprawa C-719/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 30 września 2019 r. – FS/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	10

2020/C 19/13	Sprawa C-720/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 30 września 2019 r. – GR/Stadt Duisburg	10
2020/C 19/14	Sprawa C-738/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 7 października 2019 r. – A/B, C.	11
2020/C 19/15	Sprawa C-C-742/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 10 października 2019 r. – B.K./Republika Slovenii	12
2020/C 19/16	Sprawa C-746/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no 17 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 14 października 2019 r. – UD/Subdelegación del Gobierno en Barcelona	12
2020/C 19/17	Sprawa C-756/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 15 października 2019 r. – Ramada Storax SA/Autoridade Tributária e Aduaneira	13
2020/C 19/18	Sprawa C-758/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polymeles Protodikeio Athinon (Grecja) w dniu 16 października 2019 r. – OH/ID	14
2020/C 19/19	Sprawa C-760/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 16 października 2019 r. – JCM Europe (UK) Ltd/Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs.....	15
2020/C 19/20	Sprawa C-766/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca dos Açores (Portugalia) w dniu 18 października 2019 r. – QE, RD/SATA International - Serviços de Transportes Aéreos SA.....	15
2020/C 19/21	Sprawa C-768/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 18 października 2019 r. – Republika Federalna Niemiec/SE.....	16
2020/C 19/22	Sprawa C-771/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 21 października 2019 r. – NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E. – LDK Symvouloi Michanikoi A.E., NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E., LDK Symvouloi Michanikoi A.E./Archi Exetasis Prodikastikon Prosfygon (AEPP), ATTIKO METRO A.E.	18
2020/C 19/23	Sprawa C-774/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 22 października 2019 r. – A.B i B.B./Personal Exchange International Limited.....	19
2020/C 19/24	Sprawa C-776/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 22 października 2019 r. – VB, WA/BNP Paribas Personal Finance SA.....	19
2020/C 19/25	Sprawa C-777/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 22 października 2019 r. – XZ, YY/BNP Paribas Personal Finance SA.....	21
2020/C 19/26	Sprawa C-778/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 22 października 2019 r. – ZX/BNP Paribas Personal Finance SA	23
2020/C 19/27	Sprawa C-779/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 22 października 2019 r. – AV/BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République	24

2020/C 19/28	Sprawa C-780/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 22 października 2019 r. – BW, CX/BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République.....	26
2020/C 19/29	Sprawa C-781/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 22 października 2019 r. – DY, EX/BNP Paribas Personal Finance SA.....	28
2020/C 19/30	Sprawa C-782/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 22 października 2019 r. – FA/BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République.....	29
2020/C 19/31	Sprawa C-783/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 22 października 2019 r. – Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne/GB....	31
2020/C 19/32	Sprawa C-795/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 29 października 2019 r. — XX/Tartu vangla.....	32
2020/C 19/33	Sprawa C-799/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Košice I (Słowacja) w dniu 30 października 2019 r. – NI, OJ i PK/Sociálna poisťovňa.....	32
2020/C 19/34	Sprawa C-812/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 4 listopada 2019 r. – Danske Bank A/S/Skatteverket.....	33
2020/C 19/35	Sprawa C-813/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel d'Aix-en-Provence (Francja) w dniu 5 listopada 2019 r. – MN.....	34
2020/C 19/36	Sprawa C-821/19: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Komisja Europejska/Węgry.....	34
2020/C 19/37	Sprawa C-847/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 12 września 2019 r. w sprawie T-417/16, Achemos Grupė i Achema AB/Komisja, wniesione w dniu 20 listopada 2019 r. przez Achemos Grupė UAB i Achema AB.....	35
2020/C 19/38	Sprawa C-849/19: Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2019 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka.....	36
2020/C 19/39	Sprawa C-856/19: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2019 r. – Komisja Europejska/Węgry.....	37
2020/C 19/40	Sprawy C-569/17: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 10 lipca 2019 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii, interwenient: Republika Francuska.....	38
2020/C 19/41	Sprawa C-580/18 P: Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 14 sierpnia 2019 r. – Nestlé Unternehmungen Deutschland GmbH/Lotte Co. Ltd, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)	38
2020/C 19/42	Sprawa C-751/18: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 29 sierpnia 2019 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia) – Totalmédia – Marketing Directo e Publicidade SA/Autoridade Tributária e Aduaneira.....	39
2020/C 19/43	Sprawa C-781/18: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 16 lipca 2019 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Roma – Włochy) – Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.)/Soundreef Ltd.....	39

2020/C 19/44	Sprawa C-180/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 11 lipca 2019 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf – Niemcy) – flightright GmbH/Eurowings GmbH . . .	39
2020/C 19/45	Sprawa C-247/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 19 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta – Hiszpania) – HC, ID/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA.	40
2020/C 19/46	Sprawa C-327/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 29 sierpnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez Nobina Finland Oy.	40
2020/C 19/47	Sprawa C-345/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 26 sierpnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf – Niemcy) – EUflight.de GmbH/Eurowings GmbH) .	40
2020/C 19/48	Sprawa C-370/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 22 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg – Niemcy) – GE/Société Air France	41
Sąd		
2020/C 19/49	Sprawa T-287/16 RENV: Wyrok Sądu z dnia 26 listopada 2019 r. – Belgia/Komisja (EFRG i EFRROW – Wydatki wyłączone z finansowania – Wydatki poniesione przez Belgię – Nienależycie wypłacone refundacje wywozowe – Brak odzyskania wynikający z zaniedbań, które można przypisać organowi państwa członkowskiego – Niewyczerpanie wszystkich możliwych środków odwoławczych przed sądami krajowymi – Proporcjonalność) . . .	42
2020/C 19/50	Sprawa T-502/16: Wyrok Sądu z dnia 20 listopada 2019 r. – Missir Mamachi di Lusignano i in./Komisja (Służba publiczna – Urzędnicy – Zabójstwo urzędnika i jego małżonki – Obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa pracowników w służbie Unii – Odpowiedzialność instytucji za krzywdę następców prawnych zmarłego urzędnika – Matka, brat i siostra urzędnika – Skarga o odszkodowanie lub zadośćuczynienie – Dopuszczalność – Legitymacja procesowa na podstawie art. 270 TFUE – Osoba, wobec której stosuje się regulamin pracowniczy – Rozsądny termin)	43
2020/C 19/51	Sprawa T-31/18: Wyrok Sądu z dnia 27 listopada 2019 r. – Izuzquiza i Semsrott/Frontex (Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty dotyczące operacji morskiej prowadzonej w środkowej części Morza Śródziemnego w 2017 r. przez Frontex – Rozmieszczone statki – Odmowa dostępu – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001 – Wyjątek dotyczący ochrony interesu publicznego w dziedzinie bezpieczeństwa publicznego)	44
2020/C 19/52	Sprawa T-527/18: Wyrok Sądu z dnia 21 listopada 2019 r. – K.A. Schmersal Holding/EUIPO – Tecnum (tec.nicum) (Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego tec.nicum – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy TECNIUM – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo usług – Podobieństwo oznaczeń – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 18 ust. 1 akapit drugi lit. a) oraz art. 47 ust. 2 i 3 rozporządzenia 2017/1001 – Postać różniąca się pod względem elementów, które nie zmieniają charakteru odróżniającego – Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Sądem)	44
2020/C 19/53	Sprawa T-592/18: Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2019 r. – Wywiad-Prząda/Komisja (Służba publiczna – Personel kontraktowy – Wynagrodzenie – Decyzja odmawiająca wypłaty dodatku zagranicznego – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego – Praca wykonywana dla innego państwa – Status dyplomatyczny – Pięcioletni okres referencyjny)	45
2020/C 19/54	Sprawa T-642/18: Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2019 r. – August Wolff/EUIPO – Faes Farma (DermoFaes Atopimed) (Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego DermoFaes Atopimed – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Dermowas – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)	46

2020/C 19/55	Sprawa T-643/18: Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2019 r. – August Wolff/EUIPO – Faes Farma (DermoFaes) (Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego DermoFaes – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Dermowas – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)	46
2020/C 19/56	Sprawa T-695/18: Wyrok Sądu z dnia 20 listopada 2019 r. – Werner/EUIPO – Merck (fLORAMED) (Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego fLORAMED – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy MEDIFLOR – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)	47
2020/C 19/57	Sprawa T-711/18: Wyrok Sądu z dnia 26 listopada 2019 r. – Wyld/EUIPO – Kaufland Warenhandel (wyld) (Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego wyld – Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy WILD CRISP – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Częściowe odrzucenie zgłoszenia do rejestracji)	48
2020/C 19/58	Sprawa T-276/13 RENV: Postanowienie Sądu z dnia 14 listopada 2019 r. – Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada (Dumping – Przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych – Ostateczne cło antidumpingowe – Uchylenie zaskarżonego aktu – Utrata interesu prawnego – Umorzenie postępowania)	48
2020/C 19/59	Sprawa T-618/18: Postanowienie Sądu z dnia 21 listopada 2019 r. – ZI/Komisja (Służba publiczna – Urzędnicy – Objęcie wspólnym systemem ubezpieczenia zdrowotnego – Objęcie ubezpieczeniem małżonka urzędnika – Brak interesu prawnego – Niedopuszczalność)	49
2020/C 19/60	Sprawa T-740/18 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 września 2019 r. – Taminco/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Środki ochrony roślin – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 – Substancja czynna tiuram – Warunki zatwierdzenia wprowadzenia do obrotu – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru)	50
2020/C 19/61	Sprawa T-147/19: Postanowienie Sądu z dnia 14 listopada 2019 r. – Flovax/EUIPO – Dagniaux i Gervais Danone (GLACIER DAGNIAUX DEPUIS 1923) (Znak towarowy Unii Europejskiej – Wniosek o unieważnienie prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy GLACIER DAGNIAUX DEPUIS 1923 – Cofnięcie zaskarżonej decyzji – Następca bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania)	50
2020/C 19/62	Sprawa T-181/19: Postanowienie Sądu z dnia 18 listopada 2019 r. – Dickmanns/EUIPO (Służba publiczna – Personel tymczasowy – Umowa o pracę na czas określony zawierająca klauzulę o jej rozwiązaniu – Klauzula o rozwiązaniu umowy, w przypadku gdy pracownik nie zostanie umieszczony na liście rezerwy kadrowej konkursu – Akt wyłącznie potwierdzający – Termin do złożenia zażalenia – Niedopuszczalność)	51
2020/C 19/63	Sprawa T-518/19 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 września 2019 r. – Sipcam Oxon/Komisja (Środek tymczasowy – Środki ochrony roślin – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 – Substancja czynna chlorotalonil – Warunki zatwierdzenia przed wprowadzeniem do obrotu – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru)	52
2020/C 19/64	Sprawa T-549/19 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 września 2019 r. – Medac Gesellschaft für klinische Spezialpräparate/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Sierocy produkt leczniczy – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru)	53
2020/C 19/65	Sprawa T-568/19: Postanowienie Sądu z dnia 26 września 2019 r. – Microos Food Safety/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Bakteriofag – Listeria – Listex™ P100 – Niedopuszczalność)	53
2020/C 19/66	Sprawa T-719/19: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2019 r. – Northgate i Northgate Europe/Komisja	54

2020/C 19/67	Sprawa T-726/19: Skarga wniesiona w dniu 25 października 2019 r. – LSEGH (Luxembourg) i London Stock Exchange Group Holdings (Italy)/Komisja.....	55
2020/C 19/68	Sprawa T-728/19: Skarga wniesiona w dniu 29 października 2019 r. – PL/Komisja	56
2020/C 19/69	Sprawa T-731/19: Skarga wniesiona w dniu 29 października 2019 r. – Arris Global/Komisja.....	57
2020/C 19/70	Sprawa T-79/19: Postanowienie Sądu z dnia 18 listopada 2019 r. – Lantmännen i Lantmännen Agroetanol/Komisja	58
2020/C 19/71	Sprawa T-537/19: Postanowienie Sądu z dnia 12 listopada 2019 r. – DK/GSA.....	58

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

(2020/C 19/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 10 z 13.1.2020

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 432 z 23.12.2019

Dz.U. C 423 z 16.12.2019

Dz.U. C 413 z 9.12.2019

Dz.U. C 406 z 2.12.2019

Dz.U. C 399 z 25.11.2019

Dz.U. C 383 z 11.11.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia no 1 de Fuenlabrada – Hiszpania) – Bankia SA/Henry-Rodolfo Rengifo Jiménez, Sheyla-Jeanneth Felix Caiza

(Sprawa C-92/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuły 6 i 7 – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Zawarty w umowie warunek dotyczący natychmiastowej wymagalności kredytu hipotecznego – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pytanie identyczne z pytaniem, w przedmiocie którego Trybunał już wydał orzeczenie lub na które odpowiedź można jasno wyinterpretować z orzecznictwa – Stwierdzenie nieuczciwego charakteru warunku – Uprawnienia sądu krajowego w przypadku warunku uznanego za „nieuczciwy” – Zastąpienie nieuczciwego warunku w umowie przepisem prawa krajowego – Artykuł 53 §, regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pytanie oczywiście niedopuszczalne)

(2020/C 19/02)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 1 de Fuenlabrada

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bankia SA

Strona pozwana: Henry-Rodolfo Rengifo Jiménez, Sheyla-Jeanneth Felix Caiza

Sentencja

Artykuły 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że, po pierwsze, stoją one na przeszkodzie temu, żeby uznany za nieuczciwy warunek dotyczący natychmiastowej wymagalności kredytu hipotecznego został częściowo utrzymany w mocy poprzez usunięcie przez sąd krajowy elementów przesądzających o jego nieuczciwym charakterze. Artykuły te nie stoją natomiast na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy zarządził skutkiem nieważności takiego mającego nieuczciwy charakter warunku, którego treść ma swoje źródło w przepisie podlegającym stosowaniu w wypadku zgody stron umowy, poprzez zastąpienie go tam przepisem w nowym brzmieniu przyjętym już po zawarciu umowy w sytuacji, gdy dana umowa nie może dalej istnieć w razie usunięcia tego nieuczciwego warunku i że stwierdzenie nieważności umowy naraża konsumenta na szczególnie niekorzystne konsekwencje.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 2.5.2016.

Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia no 2 de Santander – Hiszpania) - Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA/Fernando Quintano Ujeta, María Isabel Sánchez García

(Sprawa C-167/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuły 6 i 7 – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Zawarty w umowie warunek dotyczący natychmiastowej wymagalności kredytu hipotecznego – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pytanie identyczne z pytaniem, w przedmiocie którego Trybunał już wydał orzeczenie lub na które odpowiedź można jasno wyinterpretować z orzecznictwa – Stwierdzenie nieuczciwego charakteru warunku – Uprawnienia sądu krajowego w przypadku warunku uznanego za „nieuczciwy” – Zastąpienie nieuczciwego warunku w umowie przepisem prawa krajowego – Artykuł 53 §, regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pytanie oczywiście niedopuszczalne)

(2020/C 19/03)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Santander

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

Strona pozwana: Fernando Quintano Ujeta, María Isabel Sánchez García

Sentencja

Artykuły 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że, po pierwsze, stoją one na przeszkodzie temu, żeby uznany za nieuczciwy warunek dotyczący natychmiastowej wymagalności kredytu hipotecznego został częściowo utrzymany w mocy poprzez usunięcie przez sąd krajowy elementów przesądzających o jego nieuczciwym charakterze. Artykuły te nie stoją natomiast na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy zarządził skutkiem nieważności takiego mającego nieuczciwy charakter warunku, którego treść ma swoje źródło w przepisie podlegającym stosowaniu w wypadku zgody stron umowy, poprzez zastąpienie go tam przepisem w nowym brzmieniu przyjętym już po zawarciu umowy w sytuacji, gdy dana umowa nie może dalej istnieć w razie usunięcia tego nieuczciwego warunku i że stwierdzenie nieważności umowy naraża konsumenta na szczególnie niekorzystne konsekwencje.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 6.6.2016.

Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia no 2 de Santander – Hiszpania) – Bankia SA/Alfredo Sánchez Martínez, Sandra Sánchez Triviño

(Sprawa C-486/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuły 6 i 7 – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Zawarty w umowie warunek dotyczący natychmiastowej wymagalności kredytu hipotecznego – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pytanie identyczne z pytaniem, w przedmiocie którego Trybunał już wydał orzeczenie lub na które odpowiedź można jasno wyinterpretować z orzecznictwa – Stwierdzenie nieuczciwego charakteru warunku – Uprawnienia sądu krajowego w przypadku warunku uznanego za „nieuczciwy” – Zastąpienie nieuczciwego warunku w umowie przepisem prawa krajowego – Artykuł 53 §, regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pytanie oczywiście niedopuszczalne)

(2020/C 19/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia nº 6 de Alicante

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bankia SA

Strona pozwana: Alfredo Sánchez Martínez, Sandra Sánchez Triviño

Sentencja

Artykuł 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich i zasadę skuteczności należy interpretować w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, żeby krajowy sąd pierwszej instancji był związany orzeczeniem wydanym przez sąd odwoławczy, które nakłada obowiązek wszczęcia postępowania egzekucyjnego przy uwzględnieniu stopnia uchybienia przez konsumenta obowiązkowi wynikającemu z umowy pożyczki hipotecznej, nawet jeśli umowa ta zawierała warunek uznany za nieuczciwy we wcześniejszym orzeczeniu, które stało się prawomocne, lecz które nie ma w prawie krajowym powagi rzeczy osądzonej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 441 z 28.11.2016.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 5 września 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil supérieur de la Sécurité sociale – Luksemburg) – EU/Caisse pour l’avenir des enfants

(Sprawa C-801/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Artykuł 45 TFUE – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 4 – Konwencja w sprawie zabezpieczenia społecznego zawarta między państwem członkowskim zatrudnienia a państwem trzecim – Świadczenia rodzinne – Stosowanie do pracownika przygranicznego niebędącego ani obywatelem, ani rezydentem jednego z państw będących stroną konwencji)

(2020/C 19/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil supérieur de la Sécurité sociale

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EU

Strona pozwana: Caisse pour l'avenir des enfants

Sentencja

Artykuł 45 TFUE w związku z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie odmowie wypłaty przez właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego obywatelowi drugiego państwa członkowskiego pracującemu w pierwszym państwie członkowskim, lecz nie zamieszkującemu w nim, świadczeń rodzinnych dla jego dziecka zamieszkującego w państwie trzecim z matką, gdy – przy zaistnieniu takich samych warunków przyznania wspomnianych świadczeń – wspomniane organy przyznają, w następstwie zastosowania dwustronnej konwencji międzynarodowej zawartej między pierwszym państwem członkowskim a tym państwem trzecim, prawo do świadczeń rodzinnych własnym obywatelom i rezydentom, chyba że organy te mogą przedstawić obiektywne uzasadnienie odmowy tych świadczeń.

(¹) Dz.U. C 82 z 4.3.2019.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 11 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polymeles Protodikeio Athinon – Grecja) – RM, SN/Agrotiki Trapeza Ellados

(Sprawa C-262/19) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pomoc państwa – Ustanowienie hipotek zabezpieczających kredyty bankowe udzielone rolnikom – Ustawodawstwo krajowe ustanawiające pułap kwoty, na jaką ustanawiane są hipoteki – Niewystarczające przedstawienie powodów, dla których sąd odsyłający powziął wątpliwości w kwestii wykładni prawa Unii – Oczywista niedopuszczalność)

(2020/C 19/06)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Polymeles Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: RM, SN

Strona pozwana: Agrotiki Trapeza Ellados

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polymeles Protodikeio Athinon (sąd pierwszej instancji w Atenach, Grecja) postanowieniem z dnia 8 lutego 2019 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 187 z 3.6.2019.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Polska) w dniu 27 lipca 2018 r. – Mennica Wrocławska sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu

(Sprawa C-491/18)

(2020/C 19/07)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mennica Wrocławska sp. z o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2018 r. Trybunał (dziesiąta izba) orzekł, iż artykuł 168 lit. a), art. 178 lit. a) oraz art. 226 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby krajowe organy podatkowe odmówiły podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego wyłącznie z tego powodu, że wystawione faktury zawierają błąd dotyczący oznaczenia towarów będących przedmiotem odnośnych transakcji, także w sytuacji gdy podatnik przed wydaniem przez organy podatkowe dotyczącej go decyzji przedstawił im dokumenty oraz wyjaśnienia niezbędne do ustalenia prawdziwego przedmiotu tych transakcji i potwierdzające, że zostały one rzeczywiście dokonane.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 czerwca 2019 r. w sprawie T-273/18, Bernaldo de Quirós/Komisja, wniesione w dniu 30 lipca 2019 r. przez Belén Bernaldo de Quirós

(Sprawa C-583/19 P P)

(2020/C 19/08)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Belén Bernaldo de Quirós (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku z dnia 5 czerwca 2019 r., Bernaldo de Quirós/Komisja (T-273/18);
- Uwzględnienie żądań wniesionych w pierwszej instancji;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je strona podnosi jeden zarzut, dotyczący przeinaczenia okoliczności faktycznych, oczywistego błędu w ocenie i niewłaściwego uzasadnienia prawnego.

W drugim zarzucie skargi wniesionej do Sądu wnosząca odwołanie podniosła naruszenie zasady poszanowania prawa do obrony w ramach art. 3 załącznika IX regulaminu pracowniczego. Sąd orzekł w przedmiocie tego zarzutu w pkt 81-94 zaskarżonego wyroku.

Wnosząca odwołanie uważa, że ustalenia poczynione przez Sąd są merytorycznie błędne. Uważa, że zaskarżony wyrok narusza prawo i jest obarczony oczywistym błędem w ocenie, ponieważ, po pierwsze, normy wewnętrzne nie mogą uzasadniać braku poszanowania przepisu regulaminu, a po drugie, przedmiotowe ogólne przepisy wykonawcze nie przewidywały delegowania uprawnień organu powołującego. Wreszcie, wykładnia przepisów art. 3 załącznika IX do regulaminu pracowniczego oraz art. 4 ust. 4 ogólnych przepisów wykonawczych zawiera nieprawidłowe uzasadnienie prawne.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 czerwca 2019 r. w sprawie T-248/17 RENV, CC/Parlament, wniesione w dniu 14 sierpnia 2019 r. przez CC

(Sprawa C-612/19 P)

(2020/C 19/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: CC (przedstawiciel: G. Maximini, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r., T-248/17 RENV, z wyjątkiem pkt 3 sentencji zawierającego rozstrzygnięcie o kosztach;
- zasądzenie od Parlamentu zapłaty na rzecz skarżącej całej kwoty odszkodowania i zadośćuczynienia za poniesione przez nią szkody i krzywdy, zgodnie z obliczeniami przedstawionymi w skardze wszczynającej postępowanie w sprawie F-9/12;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca domaga się częściowego uchylenia wyroku z dnia 13 czerwca 2019 r., CC/Parlament, T-248/17 RENV (z wyjątkiem pkt 3 sentencji), na mocy którego Sąd zasądził od Parlamentu zapłatę na rzecz skarżącej kwoty 6 000 EUR, obciążył go kosztami postępowania oraz oddalił skargę w pozostałym zakresie.

Na poparcie odwołania skarżąca podnosi pięć zarzutów:

- Naruszenie art. 106 regulaminu postępowania przed Sądem – Naruszenie zasady pewności prawa – Naruszenie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

- Naruszenie prawa wskutek nie zarządzenia przez Sąd środków dowodowych i środków organizacji postępowania, o które wniesiono;
- Przeinaczenie ogłoszenia o konkursie – Naruszenie wyroku stwierdzającego nieważność – Bezprawne zastąpienie oceny – Naruszenie art. 1d ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- Naruszenie prawa wskutek wyłączenia przez Sąd pewnych stanowisk z oceny utraty szansy;
- Arbitralna ocena, naruszenie prawa, brak uzasadnienia, brak bezstronności.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Julia (Rumunia) w dniu 30 sierpnia 2019 r. – LN/Administrația Județeană a Finanțelor Publice Sibiu, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov

(Sprawa C-655/19)

(2020/C 19/10)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Alba Julia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LN

Strona pozwana: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Sibiu, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 dyrektywy 2006/112 w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie temu, aby transakcja, poprzez którą podatnik, jako wierzyciel, uzyskuje w drodze przysądzenia nieruchomości będącą przedmiotem przymusowej egzekucji i po pewnym czasie dokonuje jej sprzedaży w celu odzyskania pożyczonej kwoty, mogła zostać uznana za działalność gospodarczą polegającą na wykorzystywaniu, w sposób ciągły, majątku rzeczowego lub wartości niematerialnych w celu uzyskania z tego tytułu dochodu?
- 2) Czy podmiot, który dokonał takiej czynności prawnej, można uznać za podatnika w rozumieniu art. 9 dyrektywy 2006/112?

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 25 września 2019 r. – Vereniging van Effectenbezitters/BP plc

(Sprawa C-709/19)

(2020/C 19/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Vereniging van Effectenbezitters

Strona przeciwna: BP plc

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona) (Dz.U. 2012, L 351, s. 1; zwanego dalej „rozporządzeniem Bruksela I-bis”) należy interpretować w ten sposób, że bezpośrednie urzeczywistnienie się szkody o charakterze czysto finansowym na rachunku inwestycyjnym w Niderlandach lub rachunku inwestycyjnym banku i/lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego mającego siedzibę w Niderlandach, która to szkoda jest skutkiem decyzji inwestycyjnych podjętych pod wpływem rozpowszechnianych przez międzynarodowe przedsiębiorstwo notowane na giełdzie na skalę światową informacji, które są jednak nieprawidłowe, niepełne i wprowadzające w błąd, stanowi wystarczający łącznik dla przyznania jurysdykcji międzynarodowej sądom niderlandzkim w oparciu o łącznik miejsca wystąpienia szkody (Erfolgsort)?
b) Jeśli nie, to czy jest wymagane wystąpienie dodatkowych okoliczności, które uzasadniałyby jurysdykcję sądów niderlandzkich i jakie są to okoliczności? Czy dodatkowe okoliczności wymienione w pkt 4.2.2. postanowienia odsyłającego są wystarczające dla przyznania jurysdykcji sądom niderlandzkim?
- 2) Czy na pytanie pierwsze zostałyby udzielone odmienna odpowiedź, jeżeli chodziłoby o powództwo wytoczone na podstawie art. 3:305a BW przez stowarzyszenie, którego celem jest reprezentowanie na mocy własnego prawa zbiorowych interesów inwestorów, którzy ponieśli szkodę, o której mowa w pytaniu pierwszym, co oznaczałoby między innymi, że ani miejsce zamieszkania inwestorów, o których mowa powyżej, ani szczególne okoliczności indywidualnych transakcji nabycia lub indywidualnych decyzji o niezbywaniu już posiadanych udziałów, nie byłyby ustalane?
- 3) Jeżeli sądy niderlandzkie są na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Bruksela I-bis właściwe do rozpoznania powództwa wytoczonego na podstawie art. 3:305a BW, to czy sądy te mają również na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Bruksela I-bis jurysdykcję międzynarodową, a także właściwość miejscową w ramach danego państwa do rozpoznania wszelkich zgłoszonych później indywidualnych roszczeń odszkodowawczych inwestorów, którzy ponieśli szkodę, o której mowa w pytaniu pierwszym?
- 4) Jeżeli sądy niderlandzkie, o których mowa w pytaniu trzecim powyżej, mają jurysdykcję międzynarodową, jednak nie mają właściwości miejscowej do rozpoznania wszelkich indywidualnych roszczeń odszkodowawczych inwestorów, którzy ponieśli szkodę, o której mowa w pytaniu pierwszym, to czy właściwość miejscowa jest ustalana na podstawie miejsca zamieszkania poszkodowanego inwestora, miejsca siedziby banku, w którym posiada on swój osobisty rachunek bankowy, miejsca siedziby banku, w którym jest prowadzony rachunek inwestycyjny, czy też w oparciu o inny łącznik?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 30 września 2019 r. – FS/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-719/19)

(2020/C 19/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FS

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Justitie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. z 2004 r., L 158 ⁽¹⁾) należy interpretować w ten sposób, że wydana na podstawie tego przepisu decyzja o wydaleniu obywatela Unii z terytorium przyjmującego państwa członkowskiego zostaje wykonana i nie wywołuje dalszych skutków prawnych, gdy tylko obywatel ten wykaże, że opuścił terytorium tego państwa przyjmującego w wyznaczonym decyzją terminie dobrowolnego wyjazdu?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy temu obywatelowi Unii, w przypadku jego niezwłocznego powrotu do przyjmującego państwa członkowskiego, przysługuje prawo pobytu przez okres nieprzekraczający trzech miesięcy, o którym mowa w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE, czy też przyjmujące państwo członkowskie może wydać nową decyzję o wydaleniu, aby zapobiec ponownemu wjazdowi obywatela Unii do przyjmującego państwa członkowskiego na krótki okres czasu?
- 3) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy obywatel Unii musi w tym przypadku przebywać poza terytorium przyjmującego państwa członkowskiego przez określony czas i jak długi jest ten okres?

⁽¹⁾ S. 77.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 30 września 2019 r. – GR/Stadt Duisburg

(Sprawa C-720/19)

(2020/C 19/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GR

Druga strona postępowania: Stadt Duisburg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy członek rodziny pracownika tureckiego, który może wywieść od tego pracownika prawa na podstawie art. 7 ust. 1 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG–Turcja, traci te prawa, jeżeli przyjmuje on obywatelstwo przyjmującego państwa członkowskiego, tracąc jednocześnie dotychczasowe obywatelstwo?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy członek rodziny pracownika tureckiego w opisanej sytuacji może nadal powoływać się na prawa wynikające z art. 7 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG–Turcja, jeżeli następnie utraci obywatelstwo przyjmującego państwa członkowskiego z powodu ponownego przyjęcia poprzedniego obywatelstwa?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 7 października 2019 r. – A/B, C

(Sprawa C-738/19)

(2020/C 19/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: A

Strona pozwana: B, C

Pytanie prejudycjalne

W jaki sposób należy dla potrzeb oceny rażąco wysokiego – w rozumieniu pkt 1 lit. e) załącznika do rzeczony dyrektywy – odszkodowania przewidzianego na wypadek niewykonania przez konsumenta zobowiązań (zwanego dalej „postanowieniem dotyczącym kary umownej”) interpretować dyrektywę 93/13 (¹), a dokładniej, ustanowioną w niej zasadę łącznego skutku, w przypadku postanowień dotyczących kary umownej związanych z naruszeniami różnego rodzaju, które ze swej natury niekoniecznie muszą wystąpić łącznie, i w tym konkretnym przypadku rzeczywiście łącznie nie wystąpiły? Czy ma przy tym również znaczenie, że z tytułu naruszenia, w związku z którym dochodzona jest kara umowna, dochodzone jest również odszkodowanie w formie wydania nienależnie osiągniętych zysków?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia)
w dniu 10 października 2019 r. – B.K./Republika Słowenii**

(Sprawa C-C-742/19)

(2020/C 19/15)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: B.K.

Strona pozwana: Republika Słowenii

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 dyrektywy 2003/88/WE ⁽¹⁾ ma zastosowanie również do pracowników sektora obronnego lub do personelu wojskowego, który odbywa służbę w formie stałej obecności w czasie pokoju?
- 2) Czy przepis art. 2 dyrektywy 2003/88/WE (...) stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym do czasu pracy nie wlicza się dyżurów pracowników sektora obronnego w miejscu pracy lub w miejscu wskazanym (ale nie w miejscu ich zamieszkania), lub stałej obecności personelu wojskowego sektora obronnego, podczas odbywania służby w formie stałej obecności, w czasie której taki personel wojskowy nie wykonuje żadnej faktycznej pracy zawodowej, ale musi być fizycznie obecny w koszarach?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299 s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no 17 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 14 października 2019 r. – UD/Subdelegación del Gobierno en Barcelona

(Sprawa C-746/19)

(2020/C 19/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 17 de de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UD.

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Barcelona

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy państwo hiszpańskie w sposób prawidłowy dokonało transpozycji dyrektywy 2008/115/WE⁽¹⁾ do uregulowania krajowego (LO 4/2000 [ustawy organicznej 4/2000] znowelizowanej w drodze L.O. 2/2009 [ustawy organicznej 2/2009]), pozostawiając w przypadku nielegalnego pobytu grzywnę jako podstawowe rozwiązanie, a wydalenie jedynie w poważnych przypadkach?
- 2) Czy zgodnie z zasadą wykładni zgodnej państwo hiszpańskie może powoływać się na bezpośrednie zastosowanie dyrektywy 2008/115, nawet wbrew przepisom ustawodawstwa krajowego i pogarszając sytuację cudzoziemca?
- 3) Czy art. 55 ust. 1 i art. 57 ust. 1 Ley Orgánica 4/2000 (ustawy organicznej 4/2000) mogą podlegać wykładni zgodnej z dyrektywą 2008/115, co oznacza, że w hiszpańskim wewnętrznym porządku prawnym w dalszym ciągu będzie obowiązywać przepis przewidujący grzywnę jako podstawową karę w przypadku nielegalnego pobytu, czy też przeciwnie, prowadziłyby to do wykładni tego uregulowania krajowego *contra legem*?
- 4) Czy sąd krajowy w dalszym ciągu powinien stosować grzywnę jako karę podstawową, a wydalenie jako karę stosowaną w poważnych przypadkach, czy też przeciwnie, jest on bezwzględnie zobowiązany do stosowania kary wydalenia we wszystkich przypadkach z wyłączeniem tych wyraźnie wskazanych w dyrektywie 2008/115?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 15 października 2019 r. – Ramada Storax SA/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-756/19)

(2020/C 19/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa - CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ramada Storax, S.A.

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira (Administración Tributaria y Aduanera)

Pytania prejudycjalne

Czy art. 90 i 273 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ Rady [...], zasady neutralności VAT i proporcjonalności oraz podstawowe swobody gospodarcze można interpretować w ten sposób, że pozwalają ustawodawcy portugalskiemu, na mocy art. 78 ust. 7 lit. b) kodeksu podatku od wartości dodanej (kodeksu VAT) zatwierdzonego dekretem z mocą ustawy nr 394-B/84 z dnia 26 grudnia, ograniczyć dokonanie korekty podatku od wartości dodanej (VAT) związanej z wierzytelnościami uznanymi za nieściągalne w ramach postępowania upadłościowego, do przypadków w nim określonych [czyli gdy została ogłoszona upadłość o ograniczonym charakterze, po uprawomocnieniu się wyroku ustalającego istnienie i kolejność zaspokojenia wierzytelności przewidzianego w Código da Insolvência e da Recuperação de Empresas (CIRE) (kodeksu postępowania upadłościowego i naprawczego przedsiębiorstw) zatwierdzonego dekretem z mocą ustawy nr 53/2004 z dnia 18 marca, lub, w stosownych przypadkach, po zatwierdzeniu planu będącego przedmiotem umowy, o której mowa w art. 156 tego kodeksu] w taki sposób, że nie są w tym celu uznawane wyroki wydane przez sądy innych państw członkowskich stwierdzające nieściągalność wierzytelności dochodzonych w ramach postępowania upadłościowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polymeles Protodikeio Athinon (Grecja) w dniu 16 października 2019 r. – OH/ID

(Sprawa C-758/19)

(2020/C 19/18)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Polymeles Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: OH

Strona pozwana: ID

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcia „immunitet jurysdykcyjny” i „immunitet”, o których mowa w art. 11 Protokołu⁽¹⁾, zgodnie z ich brzmieniem i realizowanym przez nie celem, pokrywają się?
- 2) Czy „immunitet jurysdykcyjny”/„immunitet”, o którym mowa w art. 11, obejmuje oprócz postępowań karnych również postępowania cywilne wszczęte przeciwko członkom Komisji przez poszkodowane osoby trzecie?
- 3) Czy „immunitet jurysdykcyjny”/„immunitet” komisarza może zostać uchylony również w ramach postępowania cywilnego przeciwko niemu, takiego jak postępowanie wszczęte w niniejszej sprawie? Jeśli tak, to kto powinien wszcząć postępowanie w przedmiocie uchylenia immunitetu?
- 4) Czy sądy Unii Europejskiej są właściwe do orzekania w przedmiocie powództwa z tytułu odpowiedzialności pozaumownej przeciwko komisarzowi, takiego jak powództwo wytoczone w niniejszej sprawie?

⁽¹⁾ Artykuł 11 Protokołu z dnia 8 kwietnia 1965 r. w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej załączonego do Traktatu [o funkcjonowaniu Unii Europejskiej] jako Protokół nr 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 16 października 2019 r. – JCM Europe (UK) Ltd/Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-760/19)

(2020/C 19/19)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JCM Europe (UK) Ltd

Strona przeciwna: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1760 ⁽¹⁾ z dnia 28 września 2016 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (CN) jest nieważne w zakresie, w jakim klasyfikuje ono akceptor banknotów i kasety na banknoty określone w tym rozporządzeniu do kodu CN 84729070, a nie do kodu CN 90314990?
- 2) Czy, w szczególności, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1760 jest nieważne w zakresie, w jakim:
 - a) bezzasadnie ogranicza zakres pozycji 9031;
 - b) bezzasadnie rozszerza zakres pozycji 8472;
 - c) uwzględnia niedopuszczalne czynniki;
 - d) nie uwzględnia należyte not wyjaśniających, pozycji CN lub ogólnych reguł interpretacji przy klasyfikacji produktu takiego jak opisany w tym rozporządzeniu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2016, L 269, s. 6.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca dos Açores (Portugalia) w dniu 18 października 2019 r. – QE, RD/SATA International - Serviços de Transportes Aéreos SA

(Sprawa C-766/19)

(2020/C 19/20)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca dos Açores.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: QE, RD.

Strona pozwana: SATA International - Serviços de Transportes Aéreos SA.

Druga strona postępowania: Ana – Aeroportos de Portugal SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zdarzenie, takie jak to, które miało miejsce w dniu 10 maja 2017 r. na lotnisku w Lizbonie, polegające na ogólnym i istotnym braku zaopatrzenia w paliwo, które uniemożliwiło tankowanie samolotom z powodu awarii systemu pomp czyniącej niemożliwym przetłoczenie paliwa do systemu dystrybucyjnego, za który system odpowiedzialność ponoszą podmioty zarządzające infrastrukturą portu lotniczego, i która to awaria miała wpływ na ciągłość funkcjonowania i operacyjność wspomnianego lotniska, będą przyczyną opóźnień i odwołań 473 lotów, z których 12 zostało przekierowanych, 98 odwołanych, a 363 doznało opóźnień, co dotknęło z kolei 41 000 pasażerów, należy zakwalifikować jako „nadzwyczajną okoliczność” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia 261/2004⁽¹⁾, która zwalnia przewoźnika lotniczego z obowiązku odszkodowania?
- 2) Czy przewoźnik lotniczy, który wobec niemożliwości zatankowania na lotnisku w Lizbonie z wyżej wymienionego powodu zdecydował się zatankować na alternatywnym lotnisku w pobliżu (Porto) oraz w wyniku tego, że jego załoga z powodu opóźnienia spowodowanego spóźnionym wylotem z lotniska w Lizbonie, jak również tankowaniem na innym lotnisku, nie dysponowała już dostępnym czasem obsługi lotu zgodnie z właściwym prawem, który umożliwiłby odbycie lotu doznającego opóźnienia, postanowił zawrzeć z innym przewoźnikiem lotniczym umowy o dzierżawę statku powietrznego razem z załogą (ACMI) w celu odbycia wspomnianego lotu, wykorzystał wszystkie racjonalne środki w celu ograniczenia opóźnienia lotu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 18 października 2019 r. – Republika Federalna Niemiec/SE

(Sprawa C-768/19)

(2020/C 19/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec

Druga strona postępowania: SE

przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku osoby ubiegającej się o azyl, która przed uzyskaniem pełnoletności przez jej dziecko współtworzące z nią w państwie pochodzenia rodzinę, któremu to dziecku, w następstwie złożenia przed osiągnięciem pełnoletności wniosku o udzielenie ochrony przyznano, po osiągnięciu pełnoletności, status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej (zwane dalej „beneficjentem ochrony”), przybyła do państwa członkowskiego przyjmującego beneficjenta ochrony, i również w tym państwie złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej (zwanej dalej „osobą ubiegającą się o azyl”), na gruncie regulacji krajowej odwołującej się, w celu przyznania roszczenia o udzielenie ochrony uzupełniającej jako pochodnej statusu prawnego beneficjenta ochrony, do art. 2 lit. j) dyrektywy 2011/95/UE ⁽¹⁾, dla kwestii, czy beneficjent ochrony jest „małoletni” w rozumieniu art. 2 lit. j) tiret trzecie dyrektywy 2011/95/UE jest miarodajny moment [Or. 3] wydania orzeczenia w przedmiocie wniosku o udzielenie azylu złożonego przez osobę ubiegającą się o azyl, czy też wcześniejszy moment, na przykład moment, w którym:
 - a) beneficjentowi ochrony nadano status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej,
 - b) osoba ubiegająca się o azyl złożyła swój wniosek o udzielenie azylu,
 - c) osoba ubiegająca się o azyl przybyła do przyjmującego państwa członkowskiego, lub
 - d) beneficjent ochrony złożył wniosek o udzielenie azylu.
- 2) W razie uznania, że
 - a) miarodajna jest chwila złożenia wniosku o udzielenie azylu:

Czy w takim wypadku należy odwołać się do wyrażonego pisemnie, ustnie lub w inny sposób wniosku o udzielenie ochrony, o którym dowiedział się krajowy organ właściwy dla rozpoznania wniosków o udzielenie azylu (wystąpienie o azyl), czy też do formalnie złożonego wniosku o ochronę międzynarodową?
 - b) miarodajna jest chwila wjazdu osoby ubiegającej się o azyl lub moment wystąpienia przez tę osobę z wnioskiem o udzielenie azylu: Czy zależy to również od okoliczności, czy w takiej chwili nie orzeczono jeszcze w przedmiocie wniosku o udzielenie ochrony złożonego przez beneficjenta ochrony, któremu status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej przyznano w późniejszym czasie.
- 3)
 - a) Jakie wymogi należy postawić w sytuacji opisanej powyżej w pytaniu nr 1 dla uznania, że osoba ubiegająca się o azyl jest „członkiem rodziny” [art. 2 lit. j) dyrektywy 2011/95/UE] przebywającym „w związku z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej w tym samym państwie członkowskim”, w którym przebywa osoba, której udzielono ochrony międzynarodowej i z którym to członkiem rodzina „istniała już w państwie pochodzenia”? Czy w szczególności powyższe zakłada wymóg, aby życie rodzinne pomiędzy beneficjentem ochrony i osobą ubiegającą się o azyl w rozumieniu art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zostało podjęte na nowo w przyjmującym państwie członkowskim, czy też wystarczająca jest w tym zakresie sama obecność w tym samym czasie beneficjenta ochrony i osoby ubiegającej się o azyl w przyjmującym państwie członkowskim? Czy rodzic jest również członkiem rodziny, jeżeli wjazd [do przyjmującego państwa członkowskiego] w okolicznościach konkretnego przypadku nie zmierzał do przyjęcia odpowiedzialności w rozumieniu art. 2 lit. j) tiret trzecie dyrektywy 2011/95/UE za osobę, której udzielono ochrony międzynarodowej, a która jest wciąż małoletnia i nie pozostaje w związku małżeńskim? [Or. 4]
 - b) W zakresie, w jakim na pytanie nr 3.a) należy udzielić odpowiedzi, że życie rodzinne między beneficjentem ochrony a osobą ubiegającą się o azyl w rozumieniu art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej musi zostać podjęte na nowo w przyjmującym państwie członkowskim, to czy zależy to od okoliczności, w którym momencie dochodzi do jego podjęcia na nowo? Czy w tym względzie istotne jest zwłaszcza to, czy życie rodzinne zostało przywrócone w określonym terminie po przybyciu osoby ubiegającej się o azyl, w momencie złożenia wniosku przez osobę ubiegającą się o azyl lub w innym momencie, w którym beneficjent ochrony był wciąż małoletni?
- 4) Czy status osoby ubiegającej się o azyl jako członka rodziny w rozumieniu art. 2 lit. j) tiret trzecie dyrektywy 2011/95/UE ustaje wraz z osiągnięciem pełnoletności przez beneficjenta ochrony i związanym z tym ustaniem odpowiedzialności za osobę, która jest małoletnia i nie pozostaje w związku małżeńskim? W przypadku odpowiedzi przeczącej: Czy status członka rodziny (i związane z tym prawa) utrzymuje się po nadejściu takiej chwili bez ograniczenia w czasie, czy też ustaje on po upływie określonego terminu (jeżeli tak, to jakiego?) lub po wystąpieniu określonych zdarzeń (jeżeli tak, to jakich?)

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 21 października 2019 r. – NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E. – LDK Symvouloi Michanikoi A.E., NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E., LDK Symvouloi Michanikoi A.E./Archi Exetasis Prodikastikon Prosfygon (AEPP), ATTIKO METRO A.E.

(Sprawa C-771/19)

(2020/C 19/22)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulio tis Epikrateias

Strony

Strona skarżąca: NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E. – LDK Symvouloi Michanikoi A.E., NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E., LDK Symvouloi Michanikoi A.E.

Druga strona postępowania: Archi Exetasis Prodikastikon Prosfygon (AEPP), ATTIKO METRO A.E.

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy art. 1 ust. 3, art. 2 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 2a ust. 2 dyrektywy Rady 92/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. 1992, L 76), interpretowane w świetle wniosków zawartych w wyrokach Fastweb (C-100/12), PFE (C-689/13), Archus i Gama (C-131/16) i Lombardi (C-333/18), należy interpretować w ten sposób, że stoją one w sprzeczności z krajową praktyką sądową, zgodnie z którą, jeżeli – nie w końcowej fazie udzielania zamówienia, ale we wcześniejszej fazie procedury przetargowej (na etapie analizy ofert technicznych) – na podstawie uchwały podmiotu zamawiającego zostanie wykluczony jeden z oferentów, a zostanie dopuszczona inna zainteresowana strona (konkurent), wówczas podmiot wykluczony, w przypadku gdy właściwy sąd odrzuci jego wniosek o zawieszenie wykonania w części dotyczącej jego wykluczenia z przetargu, zachowuje uzasadniony interes, by w tym samym wniosku o zawieszenie wykonania zakwestionować dopuszczenie drugiego oferenta, twierdząc jedynie, że został on dopuszczony z naruszeniem zasady równego traktowania ofert?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1 pkt a), czy powyższe przepisy należy interpretować w ten sposób, że podmiot wykluczony, w świetle powyższego, jest uprawniony do wskazywania we wniosku o zawieszenie wszelkich uchybień w udziale konkurenta w procedurze przetargowej, to znaczy podniesienia zarzutów obejmujących również inne wyraźne nieprawidłowości w ofercie konkurenta, inne niż nieprawidłowość, w związku z którą została wykluczona jego własna oferta, aby przede wszystkim zawieszono kontynuowanie przetargu i udzielanie zamówienia konkurentowi, na mocy aktu, który powinien zostać przyjęty na dalszym etapie postępowania, a następnie, w przypadku skuteczności głównego środka zaskarżenia (wniosku o stwierdzenie nieważności), wykluczono takiego konkurenta, odstąpiono od udzielenia zamówienia i ewentualnie, w związku z tym, wszczęto nową procedurę przetargową, w której weźmie udział wykluczony wnioskodawca?
- 2) Czy, dla celów udzielenia odpowiedzi na poprzednie pytanie, ma znaczenie fakt, że prawo do tymczasowej (ale także ostatecznej) ochrony sądowej jest uzależnione od uprzedniego odrzucenia skargi przez niezależny organ krajowy rozpatrujący skargi administracyjne, również w świetle wniosków zawartych w wyroku Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung und Caverion Österreich (C 355/15)?
- 3) Czy, dla celów udzielenia odpowiedzi na pierwsze pytanie, ma znaczenie fakt, że w przypadku przyjęcia zarzutów podmiotu wykluczonego względem udziału konkurenta w procedurze przetargowej a) zorganizowanie nowego postępowania o udzielenie zamówienia może być niemożliwe lub b) powód wykluczenia skarżącego uniemożliwia jego udział w ewentualnej nowej procedurze przetargowej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. (Dz.U. 1992, L 76, s. 14).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. (Dz.U. 1992, L 76, s. 14).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia)
w dniu 22 października 2019 r. – A.B i B.B./Personal Exchange International Limited**

(Sprawa C-774/19)

(2020/C 19/23)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: A.B i B.B..

Strona pozwana: Personal Exchange International Limited.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że umowę dotyczącą gry w pokera w internecie, zawartą na odległość przez internet przez osobę fizyczną z zagranicznym operatorem gier w internecie i podlegającą ogólnym warunkom umowy rzeczonoego operatora, można również uznać za umowę zawartą przez konsumenta w celu, który nie może być uważany za jego działalność zawodową lub gospodarczą, jeżeli wspomniana osoba od wielu lat utrzymuje się z osiągniętych w ten sposób dochodów lub z wygranych z gry w pokera, mimo iż nie jest ona formalnie zarejestrowana w odniesieniu do tego rodzaju działalności, a w każdym razie nie oferuje takiej działalności osobom trzecim na rynku jako płatnej usługi?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w
dniu 22 października 2019 r. – VB, WA/BNP Paribas Personal Finance SA**

(Sprawa C-776/19)

(2020/C 19/24)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VB, WA

Strona pozwana: BNP Paribas Personal Finance SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia dyrektywy nr 93/13 (¹) w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów o przedawnieniu w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, w następujących przypadkach: (a) w celu stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku, (b) w celu ewentualnego zwrotu, (c) gdy konsument jest wnioskodawcą oraz (d) gdy konsument jest pozwanym, wliczając w to powództwo wzajemne?
- 2) Czy w przypadku udzielenia negatywnej odpowiedzi w całości lub w części na pytanie pierwsze, dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu orzecznictwa krajowego, w którym ustalona jest data rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia w dniu przyjęcia oferty kredytu, a nie w dniu wystąpienia poważnych trudności finansowych w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym?
- 3) Czy warunki takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym przewidujące, w szczególności, że frank szwajcarski jest walutą rozliczeniową, a euro walutą płatniczą ze skutkiem przeniesienia ryzyka walutowego na kredytobiorcę, wchodzą w zakres głównego przedmiotu umowy w rozumieniu art. 4 [ust. 2] dyrektywy 93/13 w przypadku niewniesienia odwołania od wysokości kosztów wymiany i w obecności warunków uwzględniających, w określonych terminach, możliwość skorzystania przez kredytobiorcę z opcji zamiany waluty na euro zgodnie z wcześniej ustalonym wzorem?
- 4) Czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy z tego względu, że:
 - wstępna oferta kredytu zawiera szczegółowe informacje na temat transakcji walutowych przeprowadzonych w trakcie trwania kredytu i określa, że kurs wymiany euro w stosunku do franków szwajcarskich będzie kursem mającym zastosowanie na dwa dni robocze przed datą wystąpienia zdarzenia warunkującego transakcję i publikowanym na stronie internetowej Europejskiego Banku Centralnego;
 - zgodnie z ofertą kredytobiorca akceptuje transakcje wymiany z franków szwajcarskich na euro i z euro na franki szwajcarskie niezbędne do realizacji i zwrotu kredytu oraz że kredytodawca przeliczy saldo miesięcznych płatności w euro na franki szwajcarskie po pokryciu dodatkowych kosztów kredytu;
 - w ofercie wskazano, że jeżeli w wyniku transakcji wymiany walutowej kwota jest niższa niż należna na termin wykupu franka szwajcarskiego, spłata kapitału będzie wolniejsza, a niespłacona część kapitału w terminie wykupu zostałyby ujęta w saldzie debetowym rachunku we frankach szwajcarskich oraz że określono, iż spłata kapitału kredytu będzie się zmieniać zgodnie ze zmianami kursu wymiany mającego zastosowanie do miesięcznych spłat; może ona zarówno wzrastać jak i maleć, przy czym zmiana ta może spowodować wydłużenie lub skrócenie okresu spłaty kredytu oraz, jeżeli ma to zastosowanie, zmianę całkowitej kwoty do spłaty;
 - w artykułach „rachunek wewnętrzny w euro” i „rachunek wewnętrzny we frankach szwajcarskich” wyszczególniono transakcje przeprowadzone w każdym terminie płatności należnej z tytułu uznania i obciążenia każdego rachunku, a umowa określa w przejrzysty sposób konkretne zasady funkcjonowania mechanizmu przeliczania walut obcych; oraz mając na uwadze, że w ofercie nie ma wyraźnej wzmianki, w szczególności o „ryzyku kursowym”, które spada na kredytobiorcę z uwagi na brak wpływów w walucie rozliczeniowej, ani też żadnej wyraźnej wzmianki o „ryzyku stopy procentowej”?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte, czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy, gdy uwarunkowania wskazane w czwartym pytaniu są uzupełnione jedynie o symulację spadku waluty płatności o 5,37% w stosunku do waluty rozliczeniowej w pierwotnej 25-letniej umowie, bez dalszych określeń takich jak „ryzyko” czy „trudność”?
- 6) Czy ciężar dowodu „jasnego i zrozumiałego” charakteru warunku w rozumieniu dyrektywy 93/13, w tym okoliczności związanych z zawarciem umowy, spoczywa na przedsiębiorcy czy konsumentcie?

- 7) Jeżeli ciężar dowodu jasnego i zrozumiałego charakteru klauzuli spoczywa na przedsiębiorcy, to czy dyrektywa 93/13 stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, które uznaje, w świetle dokumentów dotyczących technik sprzedaży, że to do kredytobiorców należy wykazanie, z jednej strony, że byli odbiorcami informacji zawartych w tych dokumentach, a z drugiej strony, że to bank przekazał im dokumenty, czy też przeciwnie, wymaga, aby uwarunkowania te stanowiły domniemanie, że informacje zawarte w tych dokumentach zostały przekazane, również ustnie, kredytobiorcom, a obalenie tego zwykłego domniemania należy do przedsiębiorcy, który jest odpowiedzialny za te informacje przekazane przez wybranych przez niego pośredników?
- 8) Czy istnienie wyraźnej nierównowagi można uznać w umowie takiej jak ta będąca przedmiotem postępowania głównego, w którym obie strony są narażone na ryzyko walutowe, jeżeli, z jednej strony, przedsiębiorca dysponuje większymi środkami niż konsument dla celów przewidzenia ryzyka walutowego i, z drugiej strony, ryzyko jakie ponosi przedsiębiorca jest ograniczone, podczas gdy ryzyko jakie ponosi konsument, takie nie jest?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 22 października 2019 r. – XZ, YY/BNP Paribas Personal Finance SA

(Sprawa C-777/19)

(2020/C 19/25)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XZ, YY

Strona przeciwna: BNP Paribas Personal Finance SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia dyrektywy nr 93/13 (¹) w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów o przedawnieniu w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, w następujących przypadkach: (a) w celu stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku, (b) w celu ewentualnego zwrotu, (c) gdy konsument jest wnioskodawcą oraz (d) gdy konsument jest pozwanym, wliczając w to powództwo wzajemne?
- 2) Czy w przypadku udzielenia negatywnej odpowiedzi w całości lub w części na pytanie pierwsze, dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu orzecznictwa krajowego, w którym ustalona jest data rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia w dniu przyjęcia oferty kredytu, a nie w dniu wystąpienia poważnych trudności finansowych w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym?
- 3) Czy warunki takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym przewidujące, w szczególności, że frank szwajcarski jest walutą rozliczeniową, a euro walutą płatniczą ze skutkiem przeniesienia ryzyka walutowego na kredytobiorcę, wchodzą w zakres głównego przedmiotu umowy w rozumieniu art. 4 [ust. 2] dyrektywy 93/13 w przypadku niewniesienia odwołania od wysokości kosztów wymiany i w obecności warunków uwzględniających, w określonych terminach, możliwość skorzystania przez kredytobiorcę z opcji zamiany waluty na euro zgodnie z wcześniej ustalonym wzorem?

- 4) Czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy z tego względu, że:
- wstępna oferta kredytu zawiera szczegółowe informacje na temat transakcji walutowych przeprowadzonych w trakcie trwania kredytu i określa, że kurs wymiany euro w stosunku do franków szwajcarskich będzie kursem mającym zastosowanie na dwa dni robocze przed datą wystąpienia zdarzenia warunkującego transakcję i publikowanym na stronie internetowej Europejskiego Banku Centralnego;
 - zgodnie z ofertą kredytobiorca akceptuje transakcje wymiany z franków szwajcarskich na euro i z euro na franki szwajcarskie niezbędne do realizacji i zwrotu kredytu oraz że kredytodawca przeliczy saldo miesięcznych płatności w euro na franki szwajcarskie po pokryciu dodatkowych kosztów kredytu;
 - w ofercie wskazano, że jeżeli w wyniku transakcji wymiany walutowej kwota jest niższa niż należna na termin wykupu franka szwajcarskiego, spłata kapitału będzie wolniejsza, a niespłacona część kapitału w terminie wykupu zostałaby ujęta w saldzie debetowym rachunku we frankach szwajcarskich oraz że określono, iż spłata kapitału kredytu będzie się zmieniać zgodnie ze zmianami kursu wymiany mającego zastosowanie do miesięcznych spłat; może ona zarówno wzrastać jak i maleć, przy czym zmiana ta może spowodować wydłużenie lub skrócenie okresu spłaty kredytu oraz, jeżeli ma to zastosowanie, zmianę całkowitej kwoty do spłaty;
 - w artykułach „rachunek wewnętrzny w euro” i „rachunek wewnętrzny we frankach szwajcarskich” wyszczególniono transakcje przeprowadzone w każdym terminie płatności należnej z tytułu uznania i obciążenia każdego rachunku, a umowa określa w przejrzysty sposób konkretne zasady funkcjonowania mechanizmu przeliczania walut obcych; oraz mając na uwadze, że w ofercie nie ma wyraźnej wzmianki, w szczególności o „ryzyku kursowym”, które spada na kredytobiorcę z uwagi na brak wpływów w walucie rozliczeniowej, ani też żadnej wyraźnej wzmianki o „ryzyku stopy procentowej”?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte, czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy, gdy uwarunkowania wskazane w czwartym pytaniu są uzupełnione jedynie o symulację spadku waluty płatności od 5 % do 6 % w stosunku do waluty rozliczeniowej w pierwotnej 22-letniej umowie, bez dalszych określeń takich jak „ryzyko” czy „trudność”?
- 6) Czy ciężar dowodu „jasnego i zrozumiałego” charakteru warunku w rozumieniu dyrektywy 93/13, w tym okoliczności związanych z zawarciem umowy, spoczywa na przedsiębiorcy czy konsumentce?
- 7) Jeżeli ciężar dowodu jasnego i zrozumiałego charakteru klauzuli spoczywa na przedsiębiorcy, to czy dyrektywa 93/13 stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, które uznaje, w świetle dokumentów dotyczących technik sprzedaży, że to do kredytobiorców należy wykazanie, z jednej strony, że byli odbiorcami informacji zawartych w tych dokumentach, a z drugiej strony, że to bank przekazał im dokumenty, czy też przeciwnie, wymaga, aby uwarunkowania te stanowiły domniemanie, że informacje zawarte w tych dokumentach zostały przekazane, również ustnie, kredytobiorcom, a obalenie tego zwykłego domniemania należy do przedsiębiorcy, który jest odpowiedzialny za te informacje przekazane przez wybranych przez niego pośredników?
- 8) Czy istnienie wyraźnej nierównowagi można uznać w umowie takiej jak ta będąca przedmiotem postępowania głównego, w którym obie strony są narażone na ryzyko walutowe, jeżeli, z jednej strony, przedsiębiorca dysponuje większymi środkami niż konsument dla celów przewidzenia ryzyka walutowego i, z drugiej strony, ryzyko jakie ponosi przedsiębiorca jest ograniczone, podczas gdy ryzyko jakie ponosi konsument, takie nie jest.

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 22 października 2019 r. – ZX/BNP Paribas Personal Finance SA

(Sprawa C-778/19)

(2020/C 19/26)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ZX

Strona przeciwna: BNP Paribas Personal Finance SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia dyrektywy nr 93/13 (¹) w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów o przedawnieniu w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, w następujących przypadkach: (a) w celu stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku, (b) w celu ewentualnego zwrotu, (c) gdy konsument jest wnioskodawcą oraz (d) gdy konsument jest pozwanym, wliczając w to powództwo wzajemne?
- 2) Czy w przypadku udzielenia negatywnej odpowiedzi w całości lub w części na pytanie pierwsze, dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu orzecznictwa krajowego, w którym ustalona jest data rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia w dniu przyjęcia oferty kredytu, a nie w dniu wystąpienia poważnych trudności finansowych w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym?
- 3) Czy warunki takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym przewidujące, w szczególności, że frank szwajcarski jest walutą rozliczeniową, a euro walutą płatniczą ze skutkiem przeniesienia ryzyka walutowego na kredytobiorcę, wchodzi w zakres głównego przedmiotu umowy w rozumieniu art. 4 [ust. 2] dyrektywy 93/13 w przypadku niewniesienia odwołania od wysokości kosztów wymiany i w obecności warunków uwzględniających, w określonych terminach, możliwość skorzystania przez kredytobiorcę z opcji zamiany waluty na euro zgodnie z wcześniej ustalonym wzorem?
- 4) Czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy z tego względu, że:
 - wstępna oferta kredytu zawiera szczegółowe informacje na temat transakcji walutowych przeprowadzonych w trakcie trwania kredytu i określa, że kurs wymiany euro w stosunku do franków szwajcarskich będzie kursem mającym zastosowanie na dwa dni robocze przed datą wystąpienia zdarzenia warunkującego transakcję i publikowanym na stronie internetowej Europejskiego Banku Centralnego;
 - zgodnie z ofertą kredytobiorca akceptuje transakcje wymiany z franków szwajcarskich na euro i z euro na franki szwajcarskie niezbędne do realizacji i zwrotu kredytu oraz że kredytodawca przeliczy saldo miesięcznych płatności w euro na franki szwajcarskie po pokryciu dodatkowych kosztów kredytu;
 - w ofercie wskazano, że jeżeli w wyniku transakcji wymiany walutowej kwota jest niższa niż należna na termin wykupu franka szwajcarskiego, spłata kapitału będzie wolniejsza, a niespłacona część kapitału w terminie wykupu zostałyby ujęte w saldzie debetowym rachunku we frankach szwajcarskich oraz że określono, iż spłata kapitału kredytu będzie się zmieniać zgodnie ze zmianami kursu wymiany mającego zastosowanie do miesięcznych spłat; może ona zarówno wzrastać jak i maleć, przy czym zmiana ta może spowodować wydłużenie lub skrócenie okresu spłaty kredytu oraz, jeżeli ma to zastosowanie, zmianę całkowitej kwoty do spłaty;

— w artykułach „rachunek wewnętrzny w euro” i „rachunek wewnętrzny we frankach szwajcarskich” wyszczególniono transakcje przeprowadzone w każdym terminie płatności należnej z tytułu uznania i obciążenia każdego rachunku, a umowa określa w przejrzysty sposób konkretne zasady funkcjonowania mechanizmu przeliczania walut obcych; oraz mając na uwadze, że w ofercie nie ma wyraźnej wzmianki, w szczególności o „ryzyku kursowym”, które spada na kredytobiorcę z uwagi na brak wpływów w walucie rozliczeniowej, ani też żadnej wyraźnej wzmianki o „ryzyku stopy procentowej”?

- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte, czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy, gdy uwarunkowania wskazane w czwartym pytaniu są uzupełnione jedynie o symulację spadku waluty płatności o 5,37% w stosunku do waluty rozliczeniowej w pierwotnej 25-letniej umowie, bez dalszych określeń takich jak „ryzyko” czy „trudność”?
- 6) Czy ciężar dowodu „jasnego i zrozumiałego” charakteru warunku w rozumieniu dyrektywy 93/13, w tym okoliczności związanych z zawarciem umowy, spoczywa na przedsiębiorcy czy konsumentce?
- 7) Jeżeli ciężar dowodu jasnego i zrozumiałego charakteru klauzuli spoczywa na przedsiębiorcy, to czy dyrektywa 93/13 stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, które uznaje, w świetle dokumentów dotyczących technik sprzedaży, że to do kredytobiorców należy wykazanie, z jednej strony, że byli odbiorcami informacji zawartych w tych dokumentach, a z drugiej strony, że to bank przekazał im dokumenty, czy też przeciwnie, wymaga, aby uwarunkowania te stanowiły domniemanie, że informacje zawarte w tych dokumentach zostały przekazane, również ustnie, kredytobiorcom, a obalenie tego zwykłego domniemania należy do przedsiębiorcy, który jest odpowiedzialny za te informacje przekazane przez wybranych przez niego pośredników?
- 8) Czy istnienie wyraźnej nierównowagi można uznać w umowie takiej jak ta będąca przedmiotem postępowania głównego, w którym obie strony są narażone na ryzyko walutowe, jeżeli, z jednej strony, przedsiębiorca dysponuje większymi środkami niż konsument dla celów przewidzenia ryzyka walutowego i, z drugiej strony, ryzyko jakie ponosi przedsiębiorca jest ograniczone, podczas gdy ryzyko jakie ponosi konsument, takie nie jest?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 22 października 2019 r. – AV/BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

(Sprawa C-779/19)

(2020/C 19/27)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AV

Strona przeciwna: BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia dyrektywy nr 93/13 ⁽¹⁾ w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów o przedawnieniu w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, w następujących przypadkach: (a) w celu stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku, (b) w celu ewentualnego zwrotu, (c) gdy konsument jest wnioskodawcą oraz (d) gdy konsument jest pozwanym, wliczając w to powództwo wzajemne?
- 2) Czy w przypadku udzielenia negatywnej odpowiedzi w całości lub w części na pytanie pierwsze, dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu orzecznictwa krajowego, w którym ustalona jest data rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia w dniu przyjęcia oferty kredytu, a nie w dniu wystąpienia poważnych trudności finansowych w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym?
- 3) Czy warunki takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym przewidujące, w szczególności, że frank szwajcarski jest walutą rozliczeniową, a euro walutą płatniczą ze skutkiem przeniesienia ryzyka walutowego na kredytobiorcę, wchodzi w zakres głównego przedmiotu umowy w rozumieniu art. 4 [ust. 2] dyrektywy 93/13 w przypadku niewniesienia odwołania od wysokości kosztów wymiany i w obecności warunków uwzględniających, w określonych terminach, możliwość skorzystania przez kredytobiorcę z opcji zamiany waluty na euro zgodnie z wcześniej ustalonym wzorem?
- 4) Czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy z tego względu, że:
 - wstępna oferta kredytu zawiera szczegółowe informacje na temat transakcji walutowych przeprowadzonych w trakcie trwania kredytu i określa, że kurs wymiany euro w stosunku do franków szwajcarskich będzie kursem mającym zastosowanie na dwa dni robocze przed datą wystąpienia zdarzenia warunkującego transakcję i publikowanym na stronie internetowej Europejskiego Banku Centralnego;
 - zgodnie z ofertą kredytobiorca akceptuje transakcje wymiany z franków szwajcarskich na euro i z euro na franki szwajcarskie niezbędne do realizacji i zwrotu kredytu oraz że kredytodawca przeliczy saldo miesięcznych płatności w euro na franki szwajcarskie po pokryciu dodatkowych kosztów kredytu;
 - w ofercie wskazano, że jeżeli w wyniku transakcji wymiany walutowej kwota jest niższa niż należna na termin wykupu franka szwajcarskiego, spłata kapitału będzie wolniejsza, a niespłacona część kapitału w terminie wykupu zostałaby ujęta w saldzie debetowym rachunku we frankach szwajcarskich oraz że określono, iż spłata kapitału kredytu będzie się zmieniać zgodnie ze zmianami kursu wymiany mającego zastosowanie do miesięcznych spłat; może ona zarówno wzrastać jak i maleć, przy czym zmiana ta może spowodować wydłużenie lub skrócenie okresu spłaty kredytu oraz, jeżeli ma to zastosowanie, zmianę całkowitej kwoty do spłaty;
 - w artykułach „rachunek wewnętrzny w euro” i „rachunek wewnętrzny we frankach szwajcarskich” wyszczególniono transakcje przeprowadzone w każdym terminie płatności należnej z tytułu uznania i obciążenia każdego rachunku, a umowa określa w przejrzysty sposób konkretne zasady funkcjonowania mechanizmu przeliczania walut obcych; oraz mając na uwadze, że w ofercie nie ma wyraźnej wzmianki, w szczególności o „ryzyku kursowym”, które spada na kredytobiorcę z uwagi na brak wpływów w walucie rozliczeniowej, ani też żadnej wyraźnej wzmianki o „ryzyku stopy procentowej”?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte, czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy, gdy uwarunkowania wskazane w czwartym pytaniu są uzupełnione jedynie o symulację spadku waluty płatności o 5,61% w stosunku do waluty rozliczeniowej w pierwotnej 25-letniej umowie, bez dalszych określeń takich jak „ryzyko” czy „trudność”?
- 6) Czy ciężar dowodu „jasnego i zrozumiałego” charakteru warunku w rozumieniu dyrektywy 93/13, w tym okoliczności związanych z zawarciem umowy, spoczywa na przedsiębiorcy czy konsumentcie?

- 7) Jeżeli ciężar dowodu jasnego i zrozumiałego charakteru klauzuli spoczywa na przedsiębiorcy, to czy dyrektywa 93/13 stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, które uznaje, w świetle dokumentów dotyczących technik sprzedaży, że to do kredytobiorców należy wykazanie, z jednej strony, że byli odbiorcami informacji zawartych w tych dokumentach, a z drugiej strony, że to bank przekazał im dokumenty, czy też przeciwnie, wymaga, aby uwarunkowania te stanowiły domniemanie, że informacje zawarte w tych dokumentach zostały przekazane, również ustnie, kredytobiorcom, a obalenie tego zwykłego domniemania należy do przedsiębiorcy, który jest odpowiedzialny za te informacje przekazane przez wybranych przez niego pośredników?
- 8) Czy istnienie wyraźnej nierównowagi można uznać w umowie takiej jak ta będąca przedmiotem postępowania głównego, w którym obie strony są narażone na ryzyko walutowe, jeżeli, z jednej strony, przedsiębiorca dysponuje większymi środkami niż konsument dla celów przewidzenia ryzyka walutowego i, z drugiej strony, ryzyko jakie ponosi przedsiębiorca jest ograniczone, podczas gdy ryzyko jakie ponosi konsument, takie nie jest?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 22 października 2019 r. – BW, CX/BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

(Sprawa C-780/19)

(2020/C 19/28)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BW, CX

Strona przeciwna: BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia dyrektywy nr 93/13 (¹) w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów o przedawnieniu w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, w następujących przypadkach: (a) w celu stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku, (b) w celu ewentualnego zwrotu, (c) gdy konsument jest wnioskodawcą oraz (d) gdy konsument jest pozwanym, wliczając w to powództwo wzajemne?
- 2) Czy w przypadku udzielenia negatywnej odpowiedzi w całości lub w części na pytanie pierwsze, dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu orzecznictwa krajowego, w którym ustalona jest data rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia w dniu przyjęcia oferty kredytu, a nie w dniu wystąpienia poważnych trudności finansowych w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym?
- 3) Czy warunki takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym przewidujące, w szczególności, że frank szwajcarski jest walutą rozliczeniową, a euro walutą płatniczą ze skutkiem przeniesienia ryzyka walutowego na kredytobiorcę, wchodzą w zakres głównego przedmiotu umowy w rozumieniu art. 4 [ust. 2] dyrektywy 93/13 w przypadku niewniesienia odwołania od wysokości kosztów wymiany i w obecności warunków uwzględniających, w określonych terminach, możliwość skorzystania przez kredytobiorcę z opcji zamiany waluty na euro zgodnie z wcześniej ustalonym wzorem?

- 4) Czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy z tego względu, że:
- wstępna oferta kredytu zawiera szczegółowe informacje na temat transakcji walutowych przeprowadzonych w trakcie trwania kredytu i określa, że kurs wymiany euro w stosunku do franków szwajcarskich będzie kursem mającym zastosowanie na dwa dni robocze przed datą wystąpienia zdarzenia warunkującego transakcję i publikowanym na stronie internetowej Europejskiego Banku Centralnego;
 - zgodnie z ofertą kredytobiorca akceptuje transakcje wymiany z franków szwajcarskich na euro i z euro na franki szwajcarskie niezbędne do realizacji i zwrotu kredytu oraz że kredytodawca przeliczy saldo miesięcznych płatności w euro na franki szwajcarskie po pokryciu dodatkowych kosztów kredytu;
 - w ofercie wskazano, że jeżeli w wyniku transakcji wymiany walutowej kwota jest niższa niż należna na termin wykupu franka szwajcarskiego, spłata kapitału będzie wolniejsza, a niespłacona część kapitału w terminie wykupu została by ujęta w saldzie debetowym rachunku we frankach szwajcarskich oraz że określono, iż spłata kapitału kredytu będzie się zmieniać zgodnie ze zmianami kursu wymiany mającego zastosowanie do miesięcznych spłat; może ona zarówno wzrastać jak i maleć, przy czym zmiana ta może spowodować wydłużenie lub skrócenie okresu spłaty kredytu oraz, jeżeli ma to zastosowanie, zmianę całkowitej kwoty do spłaty;
 - w artykułach „rachunek wewnętrzny w euro” i „rachunek wewnętrzny we frankach szwajcarskich” wyszczególniono transakcje przeprowadzone w każdym terminie płatności należnej z tytułu uznania i obciążenia każdego rachunku, a umowa określa w przejrzysty sposób konkretne zasady funkcjonowania mechanizmu przeliczania walut obcych; oraz mając na uwadze, że w ofercie nie ma wyraźnej wzmianki, w szczególności o „ryzyku kursowym”, które spada na kredytobiorcę z uwagi na brak wpływów w walucie rozliczeniowej, ani też żadnej wyraźnej wzmianki o „ryzyku stopy procentowej”?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte, czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy, gdy uwarunkowania wskazane w czwartym pytaniu są uzupełnione jedynie o symulację spadku waluty płatności o 5,33% w stosunku do waluty rozliczeniowej w pierwotnej 25-letniej umowie, bez dalszych określeń takich jak „ryzyko” czy „trudność”?
- 6) Czy ciężar dowodu „jasnego i zrozumiałego” charakteru warunku w rozumieniu dyrektywy 93/13, w tym okoliczności związanych z zawarciem umowy, spoczywa na przedsiębiorcy czy konsumentce?
- 7) Jeżeli ciężar dowodu jasnego i zrozumiałego charakteru klauzuli spoczywa na przedsiębiorcy, to czy dyrektywa 93/13 stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, które uznaje, w świetle dokumentów dotyczących technik sprzedaży, że to do kredytobiorców należy wykazanie, z jednej strony, że byli odbiorcami informacji zawartych w tych dokumentach, a z drugiej strony, że to bank przekazał im dokumenty, czy też przeciwnie, wymaga, aby uwarunkowania te stanowiły domniemanie, że informacje zawarte w tych dokumentach zostały przekazane, również ustnie, kredytobiorcom, a obalenie tego zwykłego domniemania należy do przedsiębiorcy, który jest odpowiedzialny za te informacje przekazane przez wybranych przez niego pośredników?
- 8) Czy istnienie wyraźnej nierównowagi można uznać w umowie takiej jak ta będąca przedmiotem postępowania głównego, w którym obie strony są narażone na ryzyko walutowe, jeżeli, z jednej strony, przedsiębiorca dysponuje większymi środkami niż konsument dla celów przewidzenia ryzyka walutowego i, z drugiej strony, ryzyko jakie ponosi przedsiębiorca jest ograniczone, podczas gdy ryzyko jakie ponosi konsument, takie nie jest?

(1) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 22 października 2019 r. – DY, EX/BNP Paribas Personal Finance SA

(Sprawa C-781/19)

(2020/C 19/29)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DY, EX

Strona przeciwna: BNP Paribas Personal Finance SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia dyrektywy nr 93/13 (¹) w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów o przedawnieniu w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, w następujących przypadkach: (a) w celu stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku, (b) w celu ewentualnego zwrotu, (c) gdy konsument jest wnioskodawcą oraz (d) gdy konsument jest pozwanym, wliczając w to powództwo wzajemne?
- 2) Czy w przypadku udzielenia negatywnej odpowiedzi w całości lub w części na pytanie pierwsze, dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu orzecznictwa krajowego, w którym ustalona jest data rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia w dniu przyjęcia oferty kredytu, a nie w dniu wystąpienia poważnych trudności finansowych w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym?
- 3) Czy warunki takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym przewidujące, w szczególności, że frank szwajcarski jest walutą rozliczeniową, a euro walutą płatniczą ze skutkiem przeniesienia ryzyka walutowego na kredytobiorcę, wchodzą w zakres głównego przedmiotu umowy w rozumieniu art. 4 [ust. 2] dyrektywy 93/13 w przypadku niewniesienia odwołania od wysokości kosztów wymiany i w obecności warunków uwzględniających, w określonych terminach, możliwość skorzystania przez kredytobiorcę z opcji zamiany waluty na euro zgodnie z wcześniej ustalonym wzorem?
- 4) Czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy z tego względu, że:
 - wstępna oferta kredytu zawiera szczegółowe informacje na temat transakcji walutowych przeprowadzonych w trakcie trwania kredytu i określa, że kurs wymiany euro w stosunku do franków szwajcarskich będzie kursem mającym zastosowanie na dwa dni robocze przed datą wystąpienia zdarzenia warunkującego transakcję i publikowanym na stronie internetowej Europejskiego Banku Centralnego;
 - zgodnie z ofertą kredytobiorca akceptuje transakcje wymiany z franków szwajcarskich na euro i z euro na franki szwajcarskie niezbędne do realizacji i zwrotu kredytu oraz że kredytodawca przeliczy saldo miesięcznych płatności w euro na franki szwajcarskie po pokryciu dodatkowych kosztów kredytu;
 - w ofercie wskazano, że jeżeli w wyniku transakcji wymiany walutowej kwota jest niższa niż należna na termin wykupu franka szwajcarskiego, spłata kapitału będzie wolniejsza, a niespłacona część kapitału w terminie wykupu zostałyby ujęte w saldzie debetowym rachunku we frankach szwajcarskich oraz że określono, iż spłata kapitału kredytu będzie się zmieniać zgodnie ze zmianami kursu wymiany mającego zastosowanie do miesięcznych spłat; może ona zarówno wzrastać jak i maleć, przy czym zmiana ta może spowodować wydłużenie lub skrócenie okresu spłaty kredytu oraz, jeżeli ma to zastosowanie, zmianę całkowitej kwoty do spłaty;

- w artykułach „rachunek wewnętrzny w euro” i „rachunek wewnętrzny we frankach szwajcarskich” wyszczególniono transakcje przeprowadzone w każdym terminie płatności należnej z tytułu uznania i obciążenia każdego rachunku, a umowa określa w przejrzysty sposób konkretne zasady funkcjonowania mechanizmu przeliczania walut obcych; oraz mając na uwadze, że w ofercie nie ma wyraźnej wzmianki, w szczególności o „ryzyku kursowym”, które spada na kredytobiorcę z uwagi na brak wpływów w walucie rozliczeniowej, ani też żadnej wyraźnej wzmianki o „ryzyku stopy procentowej”?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte, czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy, gdy uwarunkowania wskazane w czwartym pytaniu są uzupełnione jedynie o symulację spadku waluty płatności o 5,61% w stosunku do waluty rozliczeniowej w pierwotnej 25-letniej umowie, bez dalszych określeń takich jak „ryzyko” czy „trudność”?
- 6) Czy ciężar dowodu „jasnego i zrozumiałego” charakteru warunku w rozumieniu dyrektywy 93/13, w tym okoliczności związanych z zawarciem umowy, spoczywa na przedsiębiorcy czy konsumentce?
- 7) Jeżeli ciężar dowodu jasnego i zrozumiałego charakteru klauzuli spoczywa na przedsiębiorcy, to czy dyrektywa 93/13 stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, które uznaje, w świetle dokumentów dotyczących technik sprzedaży, że to do kredytobiorców należy wykazanie, z jednej strony, że byli odbiorcami informacji zawartych w tych dokumentach, a z drugiej strony, że to bank przekazał im dokumenty, czy też przeciwnie, wymaga, aby uwarunkowania te stanowiły domniemanie, że informacje zawarte w tych dokumentach zostały przekazane, również ustnie, kredytobiorcom, a obalenie tego zwykłego domniemania należy do przedsiębiorcy, który jest odpowiedzialny za te informacje przekazane przez wybranych przez niego pośredników?
- 8) Czy istnienie wyraźnej nierównowagi można uznać w umowie takiej jak ta będąca przedmiotem postępowania głównego, w którym obie strony są narażone na ryzyko walutowe, jeżeli, z jednej strony, przedsiębiorca dysponuje większymi środkami niż konsument dla celów przewidzenia ryzyka walutowego i, z drugiej strony, ryzyko jakie ponosi przedsiębiorca jest ograniczone, podczas gdy ryzyko jakie ponosi konsument, takie nie jest?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 22 października 2019 r. – FA/BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

(Sprawa C-782/19)

(2020/C 19/30)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FA

Strona przeciwna: BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia dyrektywy nr 93/13 ⁽¹⁾ w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów o przedawnieniu w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, w następujących przypadkach: (a) w celu stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku, (b) w celu ewentualnego zwrotu, (c) gdy konsument jest wnioskodawcą oraz (d) gdy konsument jest pozwanym, wliczając w to powództwo wzajemne?
- 2) Czy w przypadku udzielenia negatywnej odpowiedzi w całości lub w części na pytanie pierwsze, dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności stoi na przeszkodzie stosowaniu orzecznictwa krajowego, w którym ustalona jest data rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia w dniu przyjęcia oferty kredytu, a nie w dniu wystąpienia poważnych trudności finansowych w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym?
- 3) Czy warunki takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym przewidujące, w szczególności, że frank szwajcarski jest walutą rozliczeniową, a euro walutą płatniczą ze skutkiem przeniesienia ryzyka walutowego na kredytobiorcę, wchodzi w zakres głównego przedmiotu umowy w rozumieniu art. 4 [ust. 2] dyrektywy 93/13 w przypadku niewniesienia odwołania od wysokości kosztów wymiany i w obecności warunków uwzględniających, w określonych terminach, możliwość skorzystania przez kredytobiorcę z opcji zamiany waluty na euro zgodnie z wcześniej ustalonym wzorem?
- 4) Czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy z tego względu, że:
 - wstępna oferta kredytu zawiera szczegółowe informacje na temat transakcji walutowych przeprowadzonych w trakcie trwania kredytu i określa, że kurs wymiany euro w stosunku do franków szwajcarskich będzie kursem mającym zastosowanie na dwa dni robocze przed datą wystąpienia zdarzenia warunkującego transakcję i publikowanym na stronie internetowej Europejskiego Banku Centralnego;
 - zgodnie z ofertą kredytobiorca akceptuje transakcje wymiany z franków szwajcarskich na euro i z euro na franki szwajcarskie niezbędne do realizacji i zwrotu kredytu oraz że kredytodawca przeliczy saldo miesięcznych płatności w euro na franki szwajcarskie po pokryciu dodatkowych kosztów kredytu;
 - w ofercie wskazano, że jeżeli w wyniku transakcji wymiany walutowej kwota jest niższa niż należna na termin wykupu franka szwajcarskiego, spłata kapitału będzie wolniejsza, a niespłacona część kapitału w terminie wykupu zostałaby ujęta w saldzie debetowym rachunku we frankach szwajcarskich oraz że określono, iż spłata kapitału kredytu będzie się zmieniać zgodnie ze zmianami kursu wymiany mającego zastosowanie do miesięcznych spłat; może ona zarówno wzrastać jak i maleć, przy czym zmiana ta może spowodować wydłużenie lub skrócenie okresu spłaty kredytu oraz, jeżeli ma to zastosowanie, zmianę całkowitej kwoty do spłaty;
 - w artykułach „rachunek wewnętrzny w euro” i „rachunek wewnętrzny we frankach szwajcarskich” wyszczególniono transakcje przeprowadzone w każdym terminie płatności należnej z tytułu uznania i obciążenia każdego rachunku, a umowa określa w przejrzysty sposób konkretne zasady funkcjonowania mechanizmu przeliczania walut obcych; oraz mając na uwadze, że w ofercie nie ma wyraźnej wzmianki, w szczególności o „ryzyku kursowym”, które spada na kredytobiorcę z uwagi na brak wpływów w walucie rozliczeniowej, ani też żadnej wyraźnej wzmianki o „ryzyku stopy procentowej”?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte, czy dyrektywa nr 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy, gdy uwarunkowania wskazane w czwartym pytaniu są uzupełnione jedynie o symulację spadku waluty płatności od 5 % do 6 % w stosunku do waluty rozliczeniowej w pierwotnej 25-letniej umowie, bez dalszych określeń takich jak „ryzyko” czy „trudność”?
- 6) Czy ciężar dowodu „jasnego i zrozumiałego” charakteru warunku w rozumieniu dyrektywy 93/13, w tym okoliczności związanych z zawarciem umowy, spoczywa na przedsiębiorcy czy konsumentcie?

- 7) Jeżeli ciężar dowodu jasnego i zrozumiałego charakteru klauzuli spoczywa na przedsiębiorcy, to czy dyrektywa 93/13 stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, które uznaje, w świetle dokumentów dotyczących technik sprzedaży, że to do kredytobiorców należy wykazanie, z jednej strony, że byli odbiorcami informacji zawartych w tych dokumentach, a z drugiej strony, że to bank przekazał im dokumenty, czy też przeciwnie, wymaga, aby uwarunkowania te stanowiły domniemanie, że informacje zawarte w tych dokumentach zostały przekazane, również ustnie, kredytobiorcom, a obalenie tego zwykłego domniemania należy do przedsiębiorcy, który jest odpowiedzialny za te informacje przekazane przez wybranych przez niego pośredników?
- 8) Czy istnienie wyraźnej nierównowagi można uznać w umowie takiej jak ta będąca przedmiotem postępowania głównego, w którym obie strony są narażone na ryzyko walutowe, jeżeli, z jednej strony, przedsiębiorca dysponuje większymi środkami niż konsument dla celów przewidzenia ryzyka walutowego i, z drugiej strony, ryzyko jakie ponosi przedsiębiorca jest ograniczone, podczas gdy ryzyko jakie ponosi konsument, takie nie jest?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 22 października 2019 r. – Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne/GB

(Sprawa C-783/19)

(2020/C 19/31)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne

Druga strona postępowania: GB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zakres ochrony nazwy pochodzenia pozwala na jej ochronę nie tylko wobec towarów podobnych, ale również usług, które mogą być związane z bezpośrednią lub pośrednią dystrybucją tych produktów?
- 2) Czy ryzyko naruszenia przez przywołanie, o którym mowa w odnośnych artykułach rozporządzeń wspólnotowych (¹) (²), wymaga przeprowadzenia analizy nominalnej w celu określenia wpływu na przeciętnego konsumenta lub czy, [...] do celów przeprowadzenia analizy ryzyka naruszenia przez przywołanie należy uprzednio ustalić, że dane produkty są tymi samymi produktami, produktami podobnymi lub produktami złożonymi, które wśród części składowych zawierają produkt chroniony nazwą pochodzenia?
- 3) Czy ryzyko naruszenia przez przywołanie winno być określone w oparciu o obiektywne parametry, gdy w nazwach występuje całkowita lub bardzo duża zbieżność, czy też należy winno być stopniowane względem przywołujących i przywołanych towarów i usług celem stwierdzenia, że ryzyko przywołania jest niewielkie lub nieistotne?

- 4) Czy ochrona zapewniana przez odnośne przepisy w przypadkach ryzyka przywołania lub wykorzystania stanowi szczególną ochronę, charakterystyczną dla specyfiki rzeczonych produktów, czy też ochrona ta musi być koniecznie powiązana z przepisami w zakresie nieuczciwej konkurencji?

(¹) Artykuł 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 2006, L 93, s. 12)

(²) Artykuł 103 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. 2013, L 347, s. 671)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 29 października 2019 r. — XX/Tartu vangla

(Sprawa C-795/19)

(2020/C 19/32)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XX

Druga strona postępowania: Tartu Vangla

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 2 w związku z art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (¹) należy interpretować w ten sposób, że niezgodne z nim są uregulowania krajowe, które przewidują, że ubytek słuchu powodujący, iż zdolność słyszenia znajduje się poniżej przewidzianej normy, stanowi bezwzględną przeszkodę w pełnieniu służby w charakterze funkcjonariusza zakładu karnego, oraz zabraniają stosowania aparatów korygujących przy ocenie spełniania wymogów dotyczących słuchu?

(¹) Dz.U. 2000, L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Košice I (Słowacja) w dniu 30 października 2019 r. — NI, OJ i PK/Sociálna poisťovňa

(Sprawa C-799/19)

(2020/C 19/33)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresný súd Košice I

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NI, OJ, PK

Strona pozwana: Sociálna poisťovňa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że pojęcie „niezaspokojonych roszczeń pracowników, wynikających z umowy o pracę” obejmuje również krzywdę doznaną wskutek śmierci pracownika spowodowanej wypadkiem przy pracy?
- 2) Czy wykładni art. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy należy dokonywać w ten sposób, że za niewypłacalnego uważa się również pracodawcę, wobec którego wprawdzie złożono wniosek o wszczęcie egzekucji w związku z sądownie uznanym roszczeniem o naprawienie krzywdy doznanej wskutek śmierci pracownika spowodowanej wypadkiem przy pracy, ale w postępowaniu egzekucyjnym uznano wierzytelność za nieściągalną ze względu na to, że pracodawca nie posiada żadnych środków?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 283, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 4 listopada 2019 r. – Danske Bank A/S/Skatteverket

(Sprawa C-812/19)

(2020/C 19/34)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Danske Bank A/S

Druga strona postępowania: Skatteverket

Pytania prejudycjalne

Czy można przyjąć, że szwedzki oddział banku, który ma siedzibę w innym państwie członkowskim niż Szwecja jest niezależnym podatnikiem, jeżeli zakład główny świadczy usługi na rzecz oddziału i przypisuje oddziałowi koszty z tytułu ich świadczenia, w sytuacji gdy zakład główny należy do grupy VAT w innym państwie członkowskim, a oddział szwedzki nie należy do żadnej szwedzkiej grupy VAT⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Artykuł 2 ust. 1, art. 9 ust. 1 i art. 11 i dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel d'Aix-en-Provence (Francja) w dniu 5 listopada 2019 r. – MN

(Sprawa C-813/19)

(2020/C 19/35)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel d'Aix-en-Provence

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: MN

Druga strona postępowania: RJA, RJO, FD, BG, PG, KL, LK, MJ, NI, OH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy warunki wydawania europejskiego nakazu aresztowania przez prokuraturę francuską, przewidziane w przepisach art. 695–16 i następnym kodeksu postępowania karnego, w pełni spełniają wymogi skutecznej ochrony sądowej w rozumieniu prawa Unii Europejskiej?
- 2) Czy prokuratura francuska spełnia przesłanki wymagane do uznania jej za „wydający nakaz organ sądowy” w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/594/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Komisja Europejska/Węgry

(Sprawa C-821/19)

(2020/C 19/36)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Condou-Durande, J. Tomkin, i A. Tokár, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

- a) Stwierdzenie, że:

— Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 33 ust. 2 dyrektywy 2013/32/UE poprzez wprowadzenie nowego powodu niedopuszczalności obok powodów już wyraźnie ustanowionych we wspomnianej dyrektywie w związku z niedopuszczalnością wniosków o udzielenie azylu.

- Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 8 ust. 2, art. 12 ust. 1 lit. c) i art. 22 ust. 1 dyrektywy 2013/32/UE, oraz art. 10 ust. 4 dyrektywy 2013/33/UE, przyjmując przepisy, w których określa się jako przestępstwo zorganizowaną działalność prowadzoną w celu umożliwienia wszczęcia postępowania o udzielenie azylu osobom, które nie spełniają kryteriów, jakie ustanawia prawo krajowe w przepisach w dziedzinie azylu, i za pomocą których przewiduje się przyjęcie środków restrykcyjnych w odniesieniu do osób oskarżonych o takie przestępstwo lub za nie skazanych.

b) Obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Od chwili, gdy od 2015 r. wzrasta gwałtownie liczba wniosków o udzielenie azylu, Węgry zmieniały wielokrotnie swój system azylowy. W 2018 r. zmieniono w istotny sposób węgierskie uregulowanie dotyczące prawa do azylu. W dniu 20 czerwca 2018 r. węgierski parlament przyjął az egyes törvényeknek a jogellenes bevándorlás elleni intézkedésekkel kapcsolatos módosításáról szóló, 2018. Évi VI. törvény (ustawę VI z 2018 r. o zmianie określonych ustaw w związku ze środkami przeciwko nielegalnej imigracji) oraz siódmą zmianę węgierskiej konstytucji. Ten ogół przepisów prawnych znany jest również jako prawo „Stop Soros”. Poprzez takie zmiany ograniczono jeszcze bardziej krąg osób, które mogły korzystać z prawa do azylu, ponieważ zgodnie ze zmianą ustawy o prawie azylu uznaje się za niedopuszczalny wniosek, jeżeli ubiegający się wkroczył na terytorium Węgier z innego państwa, w którym nie był narażony na prześladowanie, ani na bezpośrednie ryzyko prześladowania. W tym samym kierunku zmieniono również Büntető Törvénykönyv (kodeks karny). W ten sposób za przestępstwo uznano zorganizowaną działalność, której celem jest umożliwienie wszczęcia postępowania o udzielenie azylu osobom, które nie są prześladowane w państwie pochodzenia, w państwie zwykłego pobytu lub w innym państwie, z którego wkroczyli na terytorium Węgier, ze względów na rasę, narodowość, przynależność do określonej grupy społecznej, religię, lub poglądy polityczne, lub które nie obawiają się w uzasadniony sposób, że będą bezpośrednio prześladowane.

Uznając, że uregulowanie przyjęte w 2018 r. jest sprzeczne z prawem Unii, Komisja wszczęła przeciwko Węgrom postępowanie o usunięcie uchybień. Ponieważ twierdzenia przedstawione przez Węgry w trakcie uprzedniego postępowania administracyjnego nie rozwiewają wątpliwości Komisji, Komisja zdecydowała się skierować sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 12 września 2019 r. w sprawie T-417/16, Achemos Gruppè i Achema AB/Komisja, wniesione w dniu 20 listopada 2019 r. przez Achemos Gruppè UAB i Achema AB

(Sprawa C-847/19 P)

(2020/C 19/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Achemos Gruppè UAB, Achema AB (przedstawiciele: adwokat R. Martens, V. Ostrovskis, advokatas)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Litewska i Klaipėdos Nafta AB

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie pkt 1 i 2 sentencji zaskarżonego wyroku,
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd,

- lub, ewentualnie, wydanie orzeczenia w przedmiocie skargi wniesionej w pierwszej instancji oraz stwierdzenie nieważności spornej decyzji ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 263 TFUE w związku z art. 256 ust. 1 TFUE i obowiązku uzasadnienia, ponieważ Sąd naruszył prawo poprzez niedokonanie oceny informacji, na podstawie których Komisja wydała decyzję, podczas gdy odpowiednia kontrola legalności decyzji Komisji przez Sąd oznacza, że dokona on weryfikacji materialnej dokładności informacji, na których oparła się Komisja, ich wiarygodności i spójności.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, prawa do dobrej administracji i art. 12 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 ⁽²⁾ w związku z art. 5 tego rozporządzenia, ponieważ Sąd naruszył prawo poprzez zarzucenie wnoszącym odwołanie, że nie powiadomiły Komisji w trakcie prowadzonego przez nią wstępnego badania, podczas gdy z racji obowiązku przeprowadzenia sumiennego i bezstronnego badania oraz prawa do dobrej administracji to na Komisji ciąży obowiązek zapewnienia, iż dysponuje ona możliwie najbardziej kompletnymi i wiarygodnymi informacjami.
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 296 akapit drugi TFUE, art. 41 ust. 1 i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i obowiązku uzasadnienia, ponieważ Sąd nie orzekł w sposób jasny i jednoznaczny, z jakiego powodu projekt LNG mógł zostać wyłączony spod stosowania art. 14 dyrektywy 2004/18/WE ⁽³⁾ i zamówienie mogło zostać bezpośrednio udzielone spółce Klaipėdos Nafta, podczas gdy zgodnie z obowiązkiem uzasadnienia Sąd powinien przedstawić w sposób jasny i jednoznaczny swe rozumowanie, pozwalając wnoszącym odwołanie na poznanie powodów wydanego orzeczenia.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2013) 7884 final z dnia 20 listopada 2013 r. uznająca za zgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa SA.36740 (2013/NN) przyznana przez Litwę na rzecz Klaipėdos Nafta – Terminal LNG (Dz.U. 2016, C 161, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2019 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-849/19)

(2020/C 19/38)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar, C. Hermes)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie podejmując w wyznaczonych terminach wszelkich niezbędnych działań dla określenia odpowiednich celów w zakresie ochrony i odpowiednich działań ochronnych w odniesieniu do 239 terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, które znajdują się na terytorium Grecji i są objęte decyzją Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r. ⁽¹⁾, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG ⁽²⁾, a także na podstawie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska uważa, że Republika Grecka nie określiła w wyznaczonych terminach odpowiednich celów w zakresie ochrony 239 terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, które znajdują się na terytorium Grecji.

Ponadto Komisja Europejska uważa, że Republika Grecka nie określiła w wyznaczonych terminach odpowiednich działań ochronnych dotyczących 239 terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, które znajdują się na terytorium Grecji.

Z powyższych względów Republika Grecka naruszyła art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG, a także Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

(¹) Decyzja Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r. przyjmująca na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla (Dz.U. 2006, L 259, s. 1).

(²) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7).

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2019 r. – Komisja Europejska/Węgry

(Sprawa C-856/19)

(2020/C 19/39)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Perrin i A. Sipos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

— Stwierdzenie, że Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 10 ust. 2 i 3 dyrektywy Rady 2011/64/UE z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych, (¹) stosując po wygaśnięciu okresu przejściowego przyznanego do dnia 31 grudnia 2017 r. całkowity podatek akcyzowy niższy od 60 % średnioważonej ceny sprzedaży detalicznej papierosów dopuszczonych do konsumpcji i opodatkowując 1 000 papierosów podatkiem akcyzowym niższym niż 115 EUR.

— Obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy Rady 2011/64/UE z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych od dnia 1 stycznia 2014 r. całkowity podatek akcyzowy ciążący na papierosach stanowi co najmniej 60 % średnioważonej ceny sprzedaży detalicznej papierosów dopuszczonych do konsumpcji, chyba że podatek akcyzowy wynosi co najmniej 115 EUR za 1 000 papierosów. Ponieważ Węgry stosują podatek akcyzowy poniżej 115 EUR za 1 000 papierosów, wspomniane państwo członkowskie podlega obowiązkowi ustanowienia podatku akcyzowego w wysokości równej lub wyższej 60 % średnioważonej ceny.

Do osiągnięcia tej kwoty podatku akcyzowego art. 10 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy 2011/64/UE przyznał Węgrom i innym siedmiu państwom członkowskim okres przejściowy do dnia 31 grudnia 2017 r. Na podstawie art. 10 ust. 2 i 3 dyrektywy 2011/64/UE po upływie tego terminu wspomniane państwa członkowskie powinny osiągnąć wskazane pułapy podatku akcyzowego.

Komisja uważa, że po upływie okresu przejściowego Węgry nie osiągnęły pułapów podatku akcyzowego ustanowionych w art. 10 ust. 2 i 3 dyrektywy 2011/64/UE, oraz że po dniu 31 grudnia 2017 r. wspomniane państwo nadal stosuje podatek akcyzowy w niższej wysokości niż pułapy ustanowione w tej dyrektywie.

(¹) Dyrektywa Rady 2011/64/UE z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych (Dz.U. 2011, L 176, s. 24).

**Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 10 lipca 2019 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii, interwenient:
Republika Francuska**

(Sprawy C-569/17) (¹)

(2020/C 19/40)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 392 z 20.11.2017.

Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 14 sierpnia 2019 r. – Nestlé Unternehmungen Deutschland GmbH/Lotte Co. Ltd, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawa C-580/18 P) (¹)

(2020/C 19/41)

Język postępowania: niemiecki

Prezes szóstej izby Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 29 sierpnia 2019 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) - Portugalia) – Totalmédia – Marketing Directo e Publicidade SA/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-751/18) ⁽¹⁾

(2020/C 19/42)

Język postępowania: portugalski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 4.3.2019.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 16 lipca 2019 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Roma – Włochy) – Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.)/Soundreef Ltd

(Sprawa C-781/18) ⁽¹⁾

(2020/C 19/43)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 25.3.2019.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 11 lipca 2019 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf – Niemcy) – flihtright GmbH/Eurowings GmbH

(Sprawa C-180/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/44)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 19 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta – Hiszpania) – HC, ID/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

(Sprawa C-247/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/45)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 29 sierpnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez Nobina Finland Oy

(Sprawa C-327/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/46)

Język postępowania: fiński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 220 z 1.7.2019.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 26 sierpnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf – Niemcy) – EUflight.de GmbH/Eurowings GmbH)

(Sprawa C-345/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/47)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 29.7.2019.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 22 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg – Niemcy) – GE/Société Air France

(Sprawa C-370/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/48)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 280 z 19.8.2019.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 26 listopada 2019 r. – Belgia/Komisja

(Sprawa T-287/16 RENV) ⁽¹⁾

(EFRG i EFRROW – Wydatki wyłączone z finansowania – Wydatki poniesione przez Belgię – Nienależycie wypłacone refundacje wywozowe – Brak odzyskania wynikający z zaniedbań, które można przypisać organowi państwa członkowskiego – Niewyczerpanie wszystkich możliwych środków odwoławczych przed sądami krajowymi – Proporcjonalność)

(2020/C 19/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Belgii (przedstawiciele: J.C. Halleux, M. Jacobs i C. Pochet, pełnomocnicy, wspierani przez É. Grégoire'a i J. Mariani, adwokatów)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet i B. Hofstätter, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/417 z dnia 17 marca 2016 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2016, L 75, s. 16) w zakresie, w jakim decyzją tą wyłącza się z owego finansowania kwotę 9 601 619 EUR poniesioną przez Królestwo Belgii.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/417 z dnia 17 marca 2016 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim decyzją tą wyłącza się z owego finansowania kwotę 9 601 619 EUR poniesioną przez Królestwo Belgii.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 25.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 20 listopada 2019 r. – Missir Mamachi di Lusignano i in./Komisja**(Sprawa T-502/16) ⁽¹⁾**

(Służba publiczna – Urzędnicy – Zabójstwo urzędnika i jego małżonki – Obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa pracowników w służbie Unii – Odpowiedzialność instytucji za krzywdę następców prawnych zmarłego urzędnika – Matka, brat i siostra urzędnika – Skarga o odszkodowanie lub zadośćuczynienie – Dopuszczalność – Legitymacja procesowa na podstawie art. 270 TFUE – Osoba, wobec której stosuje się regulamin pracowniczy – Rozsądny termin)

(2020/C 19/50)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Stefano Missir Mamachi di Lusignano (Szanghaj, Chiny) oraz 6 innych skarżących, których nazwiska zostały wymienione w załączniku do wyroku (przedstawiciele: adwokaci F. Di Gianni, G. Coppo i A. Scalini)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B. Eggers, G. Gattinara i D. Martin, następnie G. Gattinara i R. Striani, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE o zasądzenie od Komisji na rzecz następców prawnych Alessandra Missira Mamachiego di Lusignana, na rzecz następców prawnych Livia Missira Mamachiego di Lusignana, na rzecz Anne Jeanne Cécile Magdaleny Marii Sintobin, na rzecz Stefana Missira Mamachiego di Lusignana i na rzecz Marii Letizii Missir Mamachi di Lusignano określonych kwot tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z zabójstwa Alessandra Missira Mamachiego di Lusignana i jego żony, do którego doszło w dniu 18 września 2006 r. w Rabacie (Maroko), gdzie Alessandro Missir Mamachi di Lusignano przebywał z powodów służbowych.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie wniosków o zasądzenie od Komisji Europejskiej, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, kwoty 463 050 EUR każdemu następcy prawnemu Alessandra Missira Mamachiego di Lusignana, kwoty 574 000 EUR tym samym następcem prawnym oraz kwoty 308 700 EUR następcem prawnym Livia Missira Mamachiego di Lusignana zostaje umorzona.
- 2) Komisja zostaje zobowiązana in solidum do zapłaty kwoty 50 000 EUR na rzecz Anne Jeanne Cécile Magdaleny Marii Sintobin z tytułu doznanej przez nią krzywdy.
- 3) Komisja zostaje zobowiązana in solidum do zapłaty kwoty 10 000 EUR na rzecz Marii Letizii Missir Mamachi di Lusignano z tytułu doznanej przez nią krzywdy.
- 4) Komisja zostaje zobowiązana in solidum do zapłaty kwoty 10 000 EUR na rzecz Stefana Missira Mamachiego di Lusignana z tytułu doznanej przez niego krzywdy.
- 5) Zadośćuczynienie, o którym mowa w pkt 2–4 niniejszej sentencji, zostanie powiększone o odsetki za zwłokę, od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia pełnej spłaty, według stopy określonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla jego podstawowych operacji refinansujących, powiększonej o dwa punkty procentowe.
- 6) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 7) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013 (sprawa początkowo zarejestrowana w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-132/12 i przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1 września 2016 r.).

Wyrok Sądu z dnia 27 listopada 2019 r. – Izuzquiza i Semsrott/Frontex**(Sprawa T-31/18) ⁽¹⁾**

(Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty dotyczące operacji morskiej prowadzonej w środkowej części Morza Śródziemnego w 2017 r. przez Frontex – Rozmieszczone statki – Odmowa dostępu – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001 – Wyjątek dotyczący ochrony interesu publicznego w dziedzinie bezpieczeństwa publicznego)

(2020/C 19/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Luisa Izuzquiza (Madryt, Hiszpania) i Arne Semsrott (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Hilbrans, R. Callsen, i J. Pobjoy, barrister)

Strona pozwana: Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (przedstawiciele: H. Caniard i T. Knäbe, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów B. Wägenbaura i J. Curralla)

Przedmiot

Żądanie, na podstawie art. 263 TFUE, stwierdzenia nieważności decyzji Frontexu CGO/LAU/18911c/2017 z dnia 10 listopada 2017 r. odmawiającej udzielenia dostępu do dokumentów zawierających informacje dotyczące nazwy, bandery i rodzaju każdego statku rozmieszczonego przez Frontex w środkowej części Morza Śródziemnego w ramach wspólnej operacji Tryton w okresie między dniem 1 czerwca a dniem 30 sierpnia 2017 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Luisa Izuzquiza i Arne Semsrott zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Sądu z dnia 21 listopada 2019 r. – K.A. Schmersal Holding/EUIPO – Tecnum (tec.nicum)**(Sprawa T-527/18) ⁽¹⁾**

(Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego tec.nicum – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy TECNIUM – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo usług – Podobieństwo oznaczeń – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 18 ust. 1 akapit drugi lit. a) oraz art. 47 ust. 2 i 3 rozporządzenia 2017/1001 – Postać różniąca się pod względem elementów, które nie zmieniają charakteru odróżniającego – Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Sądem)

(2020/C 19/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: K.A. Schmersal Holding GmbH & Co. KG (Wuppertal, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Haudan)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Ivanauskas i H. O'Neill, pełnomocnicy).

Dруга strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Tecnum, SL (Manrise, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Sugrañes Coca)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 czerwca 2018 r. (sprawa R 2427/2017-5) dotycząca postępowania w sprawie sprzeciwu między Tecnum a K.A. Schmersal Holding.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) K.A. Schmersal Holding GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 381 z 22.10.2018.

Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2019 r. – Wywiał-Przęda/Komisja

(Sprawa T-592/18) (¹)

(Służba publiczna – Personel kontraktowy – Wynagrodzenie – Decyzja odmawiająca wypłaty dodatku zagranicznego – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego – Praca wykonywana dla innego państwa – Status dyplomatyczny – Pięcioletni okres referencyjny)

(2020/C 19/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Katarzyna Wywiał-Przęda (Wezembeek-Oppem, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Bohr i D. Milanowska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 270 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 23 listopada 2017 r., na mocy której skarżącej odmówiono wypłaty dodatku zagranicznego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Katarzyna Wywiał-Przęda zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2019 r. – August Wolff/EUIPO – Faes Farma (DermoFaes Atopimed)**(Sprawa T-642/18) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego DermoFaes Atopimed – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Dermowas – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)**

(2020/C 19/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel (Bielefeld, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Thünken)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Ivanauskas i H. O'Neill, pełnomocnicy)*Drużga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem:* Faes Farma, SA (Lamiaco-Leioa, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci A. Vela Ballesteros i S. Fernandez Malvar)**Przedmiot**

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 lipca 2018 r. (sprawa R 1 365/2017-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Dr. August Wolff a Faes Farma.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Faes Farma, SA, w tym niezbędne koszty poniesione przez tę ostatnią w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą EUIPO.

⁽¹⁾ Dz.U. C 4 z 7.1.2019.

Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2019 r. – August Wolff/EUIPO – Faes Farma (DermoFaes)**(Sprawa T-643/18) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego DermoFaes – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Dermowas – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)**

(2020/C 19/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel (Bielefeld, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Thünken)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Ivanauskas i H. O'Neill, pełnomocnicy)*Drużga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem:* Faes Farma, SA (Lamiaco-Leioa, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci A. Vela Ballesteros i S. Fernandez Malvar)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 czerwca 2018 r. (sprawa R 1842/2017-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Dr. August Wolff a Faes Farma.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Faes Farma, SA, w tym niezbędne koszty poniesione przez tę ostatnią w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą EUIPO.

(¹) Dz.U. C 16 z 14.1.2019.

Wyrok Sądu z dnia 20 listopada 2019 r. – Werner/EUIPO – Merck (fLORAMED)

(Sprawa T-695/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego fLORAMED – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy MEDIFLOR – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2020/C 19/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Stefan Werner (Baldham, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T Büttner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Merck KGaA (Darmstadt, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Pfléghar, M. Best, M. Giannakoulis i S. Schäffner)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 września 2018 r. (sprawa R 197/2018-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Merck a S. Wernerem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Stefan Werner zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Wyrok Sądu z dnia 26 listopada 2019 r. – Wyld/EUIPO – Kaufland Warenhandel (wyld)**(Sprawa T-711/18) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego wyld – Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy WILD CRISP – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Częściowe odrzucenie zgłoszenia do rejestracji)**

(2020/C 19/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Wyld GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Douglas)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Kaufland Warenhandel GmbH & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 września 2018 r. (sprawa R 2621/2017-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Kaufland Warenhandel a Wyld.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Wyld GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 35 z 28.1.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 14 listopada 2019 r. – Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada**(Sprawa T-276/13 RENV) ⁽¹⁾****(Dumping – Przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych – Ostateczne cło antydumpingowe – Uchylenie zaskarżonego aktu – Utrata interesu prawnego – Umorzenie postępowania)**

(2020/C 19/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Growth Energy (Waszyngton, DC, Stany Zjednoczone) i Renewable Fuels Association (Waszyngton) (przedstawiciele: adwokaci P. Vander Schueren i M. Peristeraki)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert, pełnomocnik, wspierana przez adwokat N. Tuominen)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i M. França, pełnomocnicy), ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (przedstawiciele: adwokaci O. Prost i A. Massot)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. 2013, L 49, s. 10), w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących i ich członków.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) *Growth Energy, Renewable Fuels Association, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska i ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol* pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 226 z 3.8.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 21 listopada 2019 r. – ZI/Komisja

(Sprawa T-618/18) (¹)

(Służba publiczna – Urzędnicy – Objęcie wspólnym systemem ubezpieczenia zdrowotnego – Objęcie ubezpieczeniem małżonka urzędnika – Brak interesu prawnego – Niedopuszczalność)

(2020/C 19/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZI (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Bohr i L. Vernier, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Parlament Europejski (przedstawiciele: J. Van Pottelberge i J. Steele, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: R. Meyer i M. Alver, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności odmownej decyzji Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) Komisji z dnia 4 grudnia 2017 r. w sprawie objęcia męża skarżącej wspólnym systemem ubezpieczenia zdrowotnego Unii Europejskiej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) ZI zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 455 z 17.12.2018.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 września 2019 r. – Taminco/Komisja**(Sprawa T-740/18 R)****(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Środki ochrony roślin – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 – Substancja czynna tiuram – Warunki zatwierdzenia wprowadzenia do obrotu – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru)**

(2020/C 19/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Taminco BVBA (Gandawa, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu i S. Englebert)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Koleva, A. Lewis oraz I. Naglis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 278 i 279 TFUE wniosek o zawieszenie wykonania rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/1500 z dnia 9 października 2018 r. w sprawie nieodnowienia zatwierdzenia substancji czynnej tiuram oraz zakazu używania i sprzedaży nasion zaprawionych środkami ochrony roślin zawierających tiuram, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2018, L 254, s. 1).

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Sądu z dnia 14 listopada 2019 r. – Flovax/EUIPO – Dagniaux i Gervais Danone (GLACIER DAGNIAUX DEPUIS 1923)**(Sprawa T-147/19) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej – Wniosek o unieważnienie prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy GLACIER DAGNIAUX DEPUIS 1923 – Cofnięcie zaskarżonej decyzji – Następcza bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania)**

(2020/C 19/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Flovax Sàrl (Doncols, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat C.S. Marchiani)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Pétrequin i J. Crespo Carrillo, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Dagniaux (Roubaix, Francja)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Compagnie Gervais Danone (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat S. Havard Duclos)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 maja 2018 r. (sprawy połączone R 2210/2016-1 i R 2211/2016-1), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między z jednej strony Compagnie Gervais Danone a z drugiej strony Flovax i Dagniaux.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 29.4.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 18 listopada 2019 r. – Dickmanns/EUIPO

(Sprawa T-181/19) ⁽¹⁾

(Służba publiczna – Personel tymczasowy – Umowa o pracę na czas określony zawierająca klauzulę o jej rozwiązaniu – Klauzula o rozwiązaniu umowy, w przypadku gdy pracownik nie zostanie umieszczony na liście rezerwy kadrowej konkursu – Akt wyłącznie potwierdzający – Termin do złożenia zażalenia – Niedopuszczalność)

(2020/C 19/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sigrid Dickmanns (Gran Alacant, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Lukosiūtė, pełnomocnik, wspierany przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE mająca na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO z dnia 4 czerwca 2018 r. o odrzuceniu przedstawionych przez skarżącą żądań wykreślenia klauzuli dotyczącej rozwiązania umowy zawartej ze skarżącą, ujętej w art. 5 tej umowy, przekwalifikowania tej umowy w umowę na czas nieokreślony, cofnięcia – o ile to konieczne – decyzji z dnia 14 grudnia 2017 r. i dokonania drugiego przedłużenia umowy zawartej ze skarżącą poza dzień 30 września 2018 r. lub co najmniej do objęcia skarżącej postępowaniem w sprawie drugiego przedłużenia umów zawieranych z personelem tymczasowym, zgodnie z wytycznymi dotyczącymi przedłużania umów zawieranych na czas określony z personelem tymczasowym z dnia 28 stycznia 2016 r., oraz, po drugie, naprawienie szkody, którą miała ponieść skarżąca.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Sigrid Dickmanns.

(¹) Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 września 2019 r. – Sipcam Oxon/Komisja**(Sprawa T-518/19 R)****(Środek tymczasowy – Środki ochrony roślin – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 – Substancja czynna chlorotalonil – Warunki zatwierdzenia przed wprowadzeniem do obrotu – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru)**

(2020/C 19/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sipcam Oxon SpA (Mediolan, Italia) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu i P. Sellar)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Naglis i A. Dawes, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 278 i 279 TFUE wniosek o zawieszenie wykonania rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/677 z dnia 29 kwietnia 2019 r. w sprawie nieodnawiania zatwierdzenia substancji czynnej chlorotalonil, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2019, L 114, s. 15).

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
 - 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
-

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 września 2019 r. – Medac Gesellschaft für klinische Spezialpräparate/Komisja**(Sprawa T-549/19 R)****(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Sierocy produkt leczniczy – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru)**

(2020/C 19/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Medac Gesellschaft für klinische Spezialpräparate mbH (Wedel, Niemcy) (przedstawiciel: P. von Czettritz, Rechtsanwalt)*Strona pozwana:* Komisja Europejska (przedstawiciele: J. F. Brakeland, L. Haasbeek i C. Hermes, pełnomocnicy)**Przedmiot**

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie zawieszenia wykonania art. 5 decyzji wykonawczej Komisji C (2019) 4858 final z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie przyznania na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 726/2004 pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Trecondi - treosulfan”.

Sentencja

- 1) Wniosek zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Sądu z dnia 26 września 2019 r. – Microos Food Safety/Komisja**(Sprawa T-568/19)****(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Bakteriofag – Listeria – Listex™ P100 – Niedopuszczalność)**

(2020/C 19/65)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Microos Food Safety BV (Wageningen, Niderlandy) (przedstawiciel: S. Pappas, adwokat)*Strona pozwana:* Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Eggers, W. Farrell i I. Galindo Martín, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie zawieszenia wykonania rzekomej decyzji Komisji z dnia 17 czerwca 2019 r., w której instytucja ta miała zakazać dopuszczenia do obrotu produktu Listex™ P100 w celu stosowania go jako substancji pomocniczej na gotowych do spożycia produktach pochodzenia zwierzęcego.

Sentencja

- 1) *Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.*
- 2) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2019 r. – Northgate i Northgate Europe/Komisja

(Sprawa T-719/19)

(2020/C 19/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Northgate plc (Darlington, Zjednoczone Królestwo) i Northgate Europe Ltd (Darlington) (przedstawiciele: J. Lesar, Solicitor, i K. Beal, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo, dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżących;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzuty.

1. Zgodnie z zarzutem pierwszym Komisja błędnie zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE lub dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, dokonując wyboru ram odniesienia dla analizy systemu opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych. Komisja powinna była przyjąć jako ramy odniesienia brytyjski system opodatkowania osób prawnych, a nie wyłącznie system opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ).
2. Zgodnie z zarzutem drugim Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE lub dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, przyjmując błędne podejście do analizy systemu opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych. Komisja w motywach 124–126 zaskarżonej decyzji błędnie odniosła się do przepisów rozdziału 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (międzynarodowe i inne przepisy) z 2010 r.] jako do formy odstępstwa od ogólnego obciążenia podatkowego ustanowionego w przepisach rozdziału 5 tej ustawy.
3. Zgodnie z zarzutem trzecim Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdziwszy w motywach 127–151 zaskarżonej decyzji, że kryterium selektywności zostało spełnione, ponieważ przedsiębiorstwa znajdujące się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej były traktowane w odmienny sposób.

4. Zgodnie z zarzutem czwartym zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % zastosowane na podstawie przepisów sekcji 371D Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
5. Zarzut piąty dotyczy okoliczności, że nałożenie obciążenia podatkowego na ZSK spełniające przesłanki objęcia zwolnieniem ustanowionym we wskazanym rozdziale 9 jako kategoria narusza swobodę przedsiębiorczości skarżących przewidzianą w art. 49 TFUE.
6. Zgodnie z zarzutem szóstym Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika [kapitalizacji].
7. Zgodnie z zarzutem siódmym decyzja Komisji narusza zakaz dyskryminacji i ogólną zasadę równego traktowania w prawie Unii.
8. Zgodnie z zarzutem ósmym Komisja również naruszyła prawo, stosując przez analogię przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 ⁽¹⁾, która *ratione temporis* nie znajduje zastosowania do okoliczności niniejszej sprawy lub powołując się na przepisy tej dyrektywy w sposób nieuzasadniony.

(¹) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016 L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 października 2019 r. – LSEGH (Luxembourg) i London Stock Exchange Group Holdings (Italy)/Komisja

(Sprawa T-726/19)

(2020/C 19/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LSEGH (Luxembourg) Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i London Stock Exchange Group Holdings (Italy) Ltd (Londyn) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer, A. Pliego Selie, i A. von Bonin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej C(2019) 2526 final z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo, dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami wszelkich interwencji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że Komisja naruszyła prawo lub dopuściła się oczywistych błędów w ocenie i nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia w związku z określeniem w zaskarżonej decyzji systemu odniesienia.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że Komisja naruszyła prawo lub dopuściła się oczywistych błędów w ocenie i nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia w związku z błędnym scharakteryzowaniem w zaskarżonej decyzji zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych jako odstępstwa od normalnego funkcjonowania systemu odniesienia.
3. Zarzut trzeci oparty na twierdzeniu, że Komisja naruszyła prawo lub dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, uznając w zaskarżonej decyzji, że zwolnienie podatkowe dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych skutkuje dyskryminowaniem niektórych podmiotów gospodarczych względem innych.
4. Zarzut czwarty oparty na twierdzeniu, że Komisja naruszyła prawo lub dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, uznając w zaskarżonej decyzji, że zwolnienie podatkowe dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych nie jest uzasadnione charakterem ani ogólną strukturą systemu odniesienia.

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2019 r. – PL/Komisja

(Sprawa T-728/19)

(2020/C 19/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PL (przedstawiciel: adwokat J.-N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 13 sierpnia i 26 września 2019 r. odmawiających w części dostępu do dokumentów wskazanych we wnioskach i wnioskach potwierdzających złożonych przez skarżącego w dniu 4 grudnia 2018 r., zarejestrowanych w dniu 28 lutego 2019 r., na podstawie wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, dotyczącego ochrony prywatności i integralności osoby fizycznej.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1).
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2019 r. – Arris Global/Komisja

(Sprawa T-731/19)

(2020/C 19/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Arris Global Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Lesar, Solicitor, i K. Beal, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo, dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zgodnie z zarzutem pierwszym Komisja błędnie zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE lub dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, dokonując wyboru ram odniesienia dla analizy systemu podatkowego. Komisja powinna była przyjąć jako ramy odniesienia brytyjski system opodatkowania osób prawnych, a nie wyłącznie system opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ).
2. Zgodnie z zarzutem drugim Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE lub dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, przyjmując błędne podejście do analizy systemu opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych. Komisja w motywach 124–126 zaskarżonej decyzji błędnie odniosła się do przepisów rozdziału 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (międzynarodowe i inne przepisy) z 2010 r.] jako do formy odstępstwa od ogólnego obciążenia podatkowego ustanowionego w przepisach rozdziału 5 tej ustawy.
3. Zgodnie z zarzutem trzecim Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdziwszy w motywach 127–151 zaskarżonej decyzji, że kryterium selektywności zostało spełnione, ponieważ przedsiębiorstwa znajdujące się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej były traktowane w odmienny sposób.
4. Zgodnie z zarzutem czwartym zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % zastosowane na podstawie przepisów sekcji 371ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
5. Zarzut piąty dotyczy okoliczności, że nałożenie obciążenia podatkowego na ZSK spełniające przesłanki objęcia zwolnieniem ustanowionym we wskazanym rozdziale 9 jako kategoria narusza swobodę przedsiębiorczości skarżących przewidzianą w art. 49 TFUE.

6. Zgodnie z zarzutem szóstym Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika [kapitalizacji].
7. Zgodnie z zarzutem siódmym decyzja Komisji narusza zakaz dyskryminacji i ogólną zasadę równego traktowania w prawie Unii.
8. Zgodnie z zarzutem ósmym Komisja również naruszyła prawo, stosując przez analogię przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, która *ratione temporis* nie znajduje zastosowania do okoliczności niniejszej sprawy lub powołując się na przepisy tej dyrektywy w sposób nieuzasadniony.
9. Zgodnie z zarzutem dziewiątym Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdziwszy w motywie 176 zaskarżonej decyzji, że istnieje grupa beneficjentów (do której należą skarżące) oraz że skarżące uzyskały pomoc, która powinna zostać odzyskana na podstawie art. 2 ust. 1 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016 L 193, s. 1).

Postanowienie Sądu z dnia 18 listopada 2019 r. – Lantmännen i Lantmännen Agroetanol/Komisja

(Sprawa T-79/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/70)

Język postępowania: angielski.

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 z 8.4.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 12 listopada 2019 r. – DK/GSA

(Sprawa T-537/19) ⁽¹⁾

(2020/C 19/71)

Język postępowania: francuski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL